

†

Elhunyt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv:	Hol:	Mikor:
17. Wolny M. Anasztázia n.	46	26	Bp. Lipótmező	nov. 14.
18. Tóth Vilma Antónia n.	42	20	Bp. Klinika	nov. 28.
19. Kosir Teréz Dóra n.	42	22	Nagykanizsa	dec. 8.
20. Szecskár M. Febrónia n.	32	14	Gyula kórház	dec. 9.
21. Abrukta M. Stefánia n.	49	20	Bp. Központiház	dec. 12.
1926.				
1. Feigl Anna Hiacinta n.	62	45	Újpest	jan. 30.
2. Márkus Anna Virginia n.	48	31	Veszprém iskola	febr. 10.
3. Vértővsék Mária Berta n.	69	43	Szekszárd kórh.	márc. 5.
4. Jócs Rozália Janka n.	22	3	Nagykanizsa	márc. 8.
5. Jósok Mária Emerencia n.	56	33	Újpest	márc. 16.
6. Gross Anaszt. Natália n.	81	50	Szekszárd kórh.	márc. 17.
7. Medits Erzsébet Eusztelljan.	70	49	Bonyhád	márc. 24.
8. Golla Anna Hedvig n.	43	22	Piliscsaba	márc. 28.
9. Miklós Teréz Anasztázia n.	31	6	Tapolca kórház	márc. 30.
10. Kajos Ludovika Ágota n.	61	40	Szeged	ápr. 23.
11. Techlár Erzsébet Margit n.	54	35	Márianosztra	május 4.

A nagyváradai tartományban:

1925.				
Steinocher M. Eugénia n.	61	42	Nvárad Immac.	okt. 18.
1926.				
Csorba Teréz Dária nővér	42	22	Nvárad sz. Vincei	január 29
Molnár Teréz Eufázia növ.	36	13	Nvárad Immac. i.	április 20.

A tót provinciában:

1925.				
Schweighoffer Magd. Irén n.	82	61	Trnava árvaház	dec. 24.
1926.				
Almer Margit Eufémia n.	67	45	Ladce	márc. 24.

R. I. P.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

12. ÉVFOLYAM. 1926. 2. SZÁM.

TARTALOM: Mária által Jézushoz. — Az Ifjúsági Egyesületek Bizottságának gyűlése. — Főtisztelendő Atyánk párizsi útja. — Zárán-dokút a szent évben. — A Csodásérem. — A Társulatunk köréből. — Hírek. — Szünóra. — Elhunyt nővéreink —

Mária által Jézushoz!

Ismét egy iskolaév kezdetén vagyunk. A gyermekvilág víg kacaja újból megeleveníti az üresen kongó iskolák termeit. A jó tanítónővér lelkében is visszhangra talál a már szinte nélkülözött gyermeklárma. A hivatás szeretete, akaratlanul is, ilyformán tör ki belőle: No, csak hogy már ismét itt vagytok, ti kedves nebulóim! Mit is csináljak ez idén veletek?... Mit...? mit...? ez a fontos kérdés az egész szünidő folyamán foglalkoztatta agyát, de nem jutott vele zöldágra.

A Veni Sancte már elhangzott a templomban. S íme, kutató lelkét a Szentlélek Úristen kegyelme megérinti, egyszerre világosság támad elméjében és egycsapásra kész a programmal. — *Mária által Jézushoz!* — Ez a mennyei üzenet, a válasz a nyomós „mit” kérdésre. Jézushoz kell vezetnem gyermekeim apraját-nagyját, ezért bizta reám őket az isteni bölcsesség. Ez tanítónői feladatomnak súlypontja, lelke, koronája.

Jaj! Egy sötét felhőcske újból elfödi előttem a tiszta eget. A tanítónővérek szabályai azt írják elő: *Mindenekelőtt alaposan meg kell mindazt tanulnia, amiben másokat oktat...* Hogyan vezessem a reám bízottakat, Mária által Jézushoz, hiszen én ennek a módját nem nagyon értem, nem tudom. Csak a papírról ismerem a vonzó főhászt: Mária által Jézushoz! De a gyakorlatiasság mesze áll tőlem. Saját lábamat még nem helyeztem erre a fönséges útra, hát hogyan vezessem rajta gyermekeimet?!

Nagyontisztelendő Inchelin generális Anyánk lesz ebben a tanítónk. Az egész Keresztshad mozgalmának és saját megújulásunknak jeligéjül e három szócskát lüzte ki: Mária által Jézushoz! — Ő, kiben maga a boldogságos szent Szűz szól hozzánk, óhajlja, hogy elsősorban mi, nővérek, járjuk ezt az utat, mert csak akkor vezethetünk rajta másokat eredményesen. Az idej, újévi körlevélben, annak a reménynek ad kifejezést, hogy mindnyájan már megkezdtük a gyakorlatot, Szűz Mária által Jézushoz jutni és így buzdít: „Ő, folytassák, kérem! Szűz Mária mindig Jézushoz vezet és aki megtalálja az Anyát, megtalálja a Fiát is.”

Hogy jó generális Anyánk már mester ebben a gyakorlatban és hogy állhatatosan járja ezt a fönséges utat, bizonyítja, hogy máriás lelkéből más alkalmaknál is kikitör a kívánság, hogy mindnyájan megkedveljük ezt a gyakorlatot. Így például ez idén, április 25-én, a Párizsban tartott nagy lelkigyakorlatok végén, amelyen a föld minden tájáról összesereglett tartományi főnökök és tisztelendő szolgálónővérek részt vettek, generális Anyánk a Miatyánknak, mint a legfönségesebb imának buzgó elmondását és a Szentlélek állhatatos tiszteletét ajánlván nekik, buzdító szavait így fejezte be: „Ne tegyünk semmit Mária nélkül. Töltsük el napjainkat ő velem! Mondjuk Máriával a Miatyánkot, ahogyan azt ő mondotta isteni Fiával és szent Józseffel a názáreti házban.”

Ime, a szemléltető oktatás, melyet generális Anyánk

tart arról, hogyan jutunk Mária által Jézushoz. Ne tegyünk semmit sem Mária nélkül, vagy megfordítva, tegyünk mindent Máriával.

A reggeli fölkeléstől a kilenc órai lenyugvásig feszte-lenül, egész természetesen végezzünk mindent Máriával, mintha mellettünk állana, mintha ő cselekedne általunk. Mária szívével, lelkületével imádkozzunk, elmélkedjünk, áldozzunk, vegyünk részt a szentmisében, olyformán, mintha ő maga élne bennünk. Mnnkáinkat, üdülésünket, étkezésünket, szóval mindent Máriával Jézusért!

Ez a gyakorlat nem kerül nagy fáradságba, kis figyelem és szeretet Máriához elég, hogy hamar megszokja valaki a kedves szándék sűrű fölindítását: Anyám, veled és általad, Jézusért!

Egy tekintet Szűz Máriára, egy néma gondolat reá, arra sarkal: Anyám, veled Jézusért végzem ezt a munkát, tanítom gyermekeimet, ápolom betegeimet. Jézusért úgy akarok gondolkodni, beszélni és cselekedni, mint Mária. A szeretetlen, irigy, gyanakvó, stb. gondolatot kivetem elméből, ezek méltatlanok Mária tisztelőihez. Elítélő, szeretetlen, érdes szavakat nem ejtek ki, ez nem illik Máriát szerető lelkekhez.

Nagyontisztelendő Inchelin anyánk még jobban részletezi ezt a szép gyakorlatot. A *L'Écho de la Maison Mère* című folyóiratban egyik cikkjét így kezdi meg: „Ha a szeretet leányai a szent Szűzhez fordulnának a kérdéssel, hogyan készüljenek legjobban szent Vince ünnepére, a jó Szűzanya így felelne: Legyetek atyátoknak követői, amint ő követte Jézus Krisztust.”

Ezzel arra oktat, hogy ne csak cselekedeteinket végezzük Máriával, hanem ügyes-bajos dolgainkban, kétélyeinkben, mint jó gyermek anyjához, forduljunk ő hozzá, kérdezve: Anyám, mit mondjak ma gyermekeimnek, mit ennek a szegény betegnek, a nővértársamnak, aki megsértett stb.

Vagy pedig kérdezzük gyermeki egyszerűséggel, mit szólsz e tervemhez, Anyám? Mit viselkedésemhez?

Természetes, hogy aki e szép és könnyű gyakorlat által külsejét, bensejét állhatatosan Szűz Mária példaképe szerint igazítja, csakhamar elnyeri az édes Jézus tetszését és így a legrövidebb úton jut el Mária által Jézushoz.

Rajta! Tanuljuk meg előbb jól, amire másokat oktunk. Jó generális Anyánk útmutatása szerint töltjük el napjainkat Szűz Máriával. Ő ezt mindnyájunktól elvárja, de elvárja leginkább az ifjúsági Egyesületeket, főképpen a Máriatársulatot vezető nővérektől. Így Szűz Mária kultuszát a magunk és mások lelkében szilárd és termékeny alapra állítjuk.

Az iskolaév elején gyermekeink beiratkoznak a koruknak és tehetségüknek megfelelő osztályokba. Iratkozunk be lélekben mi is valamennyien a máriás lelkek egyetemébe, melynek homlokzatán e három szócska áll: *Mária által Jézushoz!*

Szent hivatásunk, a hála Szűz Mária iránt, aki csodás megjelenésével társulatunkat annyira kitüntette, sürgeti, hogy ne maradjunk el a szeretet számos leányától, kik ebben az iskolában már nagy előhaladást tettek és erényességükkel már oly közel állnak céljukhoz: az édes Jézushoz.

Nem lesz sok könyvre szükségünk. Az egész évi tananyag a kis fohász beállítása napi életünkbe: Mária által Jézushoz! Vagy: mindent Máriával Jézusért! — amint azt nagyontisztelendő generális Anyánk sürgeti.

Adja Isten, hogy a folyó iskolaév végén már mindnyájan mesterekké váljunk e gyakorlatban, s hogy legalább 1930 november 27-én jeles bizonyítvánnyal köszönthessük a Csodásérmű Nagyasszonyt, mert övé a dicséret, ha általa, élve vagy halva, a reánk bízottakkal együtt Jézushoz eljutottunk.

Az Ifjúsági Egyesületek Bizottságának évi gyűlése.

Szent hivatásunknak kettős célja van: Saját lelkünk megszentülése és a reánk bízottak lelkének megmentése. A másik cél elérése éppen olyan fontos, mint az első; azért lettünk a szeretet leányaivá, hogy a magunk üdvösségének munkálása mellett, minél több lelket megnyerjünk és neveljünk az örök életre.

Hivatásunk ezt a szent kötelezettségét szem előtt tartva, az Ifjúsági Egyesületek Bizottsága ez idén ismét a tisztelendő, kedves szolgáló nővérek lelkimagányából egy félnapot tett magáévá, hogy a tartomány képviselőinek gyülekezetében hivatásunk e másik fontos céljának előmozdításáról értekezzenek, és a már e téren kifejtett buzgóságon épüljenek. Hazatérve pedig a lelkigyakorlatokról nagyobb világosságot, erőt s lelket vigyenek a megkezdett vagy létesítendő művekbe.

A gyűlést főtisztelendő Atyánk a Veni Sancte-val nyitotta meg. Egyébként ez idén a különböző művekről szóló beszámolások tették változatossá a gyűlés rendes menetét.

Főtisztelendő Atyánk beszéde.

Hála Istennek, hogy teljes számban összejöttünk. Használjuk fel ezt az alkalmat egyrészt arra, hogy felbuzduljanak az Ifjúsági Egyesületek érdekeiért, másrészt pedig okuljanak, hogyan kell a nehézségeket leküzdeni és a szélsőségektől megmenekülni. Különösen két dologra szeretném a figyelmüket felhívni, hogy ezen hibákat a jövőben kikerüljék, tudniillik: 1.) az Egyesületben semmit sem tesznek; 2.) mindjárt mindent egyszerre akarnak meg-

valósítani. Erre nézve azt ajánlom, valósítsák meg Egyesületeikben azt, minél előbb, amit meg lehet valósítani. Ha pedig mindent egyszerre akarnánk létesíteni, igen sok nehézség merülne fel, akár a vezető nővér hiánya miatt, akár a termék... stb. hiánya miatt és akkor csüggedezve félreállnának. Legjobb az arany középúton járni, elkezdeni okvetlenül kell valamit.

Ha látják, hogy például sehogy sem sikerül Mária-gyermek Társulatot létesíteni, próbálják meg a Leánykört megalakítani, vagy ha az Órangyalgyermek Társulatának megszervezése lehetetlen, alakítsanak Szentgyermek-ség Társulatot... stb. Még egy hibára hívom fel a figyelmüket: valaminek a romján újat ne építsenek. — Ha pedig már megvan a Mária-gyermek Társulata, de nem virágzó, legyenek rajta, hogy virágzó legyen. Általános panasz, hogy a tánc miatt kimaradnak, nem tudják őket visszatartani. Mikor Főtisztelendő Generális Atyánkkal a táncról tárgyaltam, ő ezt mondta: a Mária-gyermek szabályzata ezt meg nem engedi, és ebből ne engedjünk. — Nem régebbe beszéltem a Nuncius ő-exellenciájával is a Mária-gyermek Társulatról és szinte megdöbbentem ezen kérdésére: „Táncolnak ezek?” Azt feleltem, hogy nem; mert ezt szabályaik tiltják. Válaszomra a legnagyobb örömeinek adta kifejezését. — Tehát Főtisztelendő Generális Atyánk és a Nuncius ő-exellenciája egy véleményen vannak. — Azt is mondta, nem szükséges, hogy sokan legyenek, hanem az legyen a fő, hogy hűségesen megtartsák az előírt szabályokat.

Ne legyenek kishitűek, ne essenek kétségbe tehát, ha kevesen vannak. Ők legyenek az Ifjúsági Egyesület elite tagjai, mutassuk ki mindenben és mindig, hogy nekünk ők az elsők. Senki sem veheti tőlünk rossznéven, hogy a magunkét becsüljük a legjobban, mint ahogyan senki sem veszí rossznéven, ha az anya saját gyermekét jobban szereti, mint másét.

Általános panasz az is, hogy a Főtisztelendő papság a legtöbb helyen nem vesz tudomást, vagy nem akar

tudomást venni a Mária-gyermek Társulatról, vezetéséről stb. Arra hivatkoznak, hogy egyházmegyei felszólítást nem kaptak. Most már ezen a bajon is segítettünk. A hercegprimás úrfölszólította erre a püspök urakat.

A püspöki kar magáévá tette az ügyet és körlevélben fogja értesíteni a főtisztelendő lelkész urakat, hogy karolják fel s tegyék közreműködésükkel virágzókká a Szepölöten Szűz Mária Gyermekeinek Társulatát.

A hercegprimás úrnak erre vonatkozó levele:

FŐTISZTELENDŐ TARTOMÁNY FŐNÖK ÜRI

A február 16-án írt levelet bemutattam a nagyméltóságú püspöki kar március 17-én tartott értekezletén.

A magas testület ajánlotta az egyes főpásztoroknak, hogy a Labouré Katalinnak kinyilatkoztatott Immaculata érmét a híveknek ajánlják és a lelkeskedő papságot utasítsák, hogy az irgalmas nővérek oltalma alatt álló ifjúsági egyesületek vezetésében résztvegyenek, ahol rá alkalom kínálkozik.

Többiben magamat ájtatos imáiba ajánlottan vagyok Esztergom, 1926 március hó 22-én

Főtisztelendőségged

jóakarója

Csernoch János
bibornok hercegprimás.

Azután főtisztelendő Atyánk folytatta: Nagyon köszönöm, amit eddig tettek és csak arra kérem önöket, tegyenek meg továbbra is minden lehető és dolgozzanak nagy buzgósággal, kitartással az ifjúság lelkének megmentéseért. Arra kérem még önöket, sohase engedjék meg, hogy a Szeretet Egyesület vagy akár más Egyesület a nővérek házában táncal összekötött ünnepséget rendezzen. És még egyet... ismertessék meg a kedves nővérek a főtisztelendő papsággal a Szeretet Egyesület szabályzatát, mely nyomtatott kiadásban tavaly óta kapható. Továbbá legyenek azon, hogy szegényeik most már természetben kapják a segítséget.

Beszámolók.

A Csodásérmű-Leánykör Nagyperkátán.

1921 február havában szent missiót tartott nálunk két lazariszta főtisztelendő úr, akik jóindulattal érdeklődtek a Mária-
gyermek felől. Bánatosan panaszkodtunk, hogy bizony a legnagyobb iparkodásunk mellett sem tudunk több leányt toborozni a szent Szűz liliomos zászlaja alá, mint 25-30-at, esdőkkel együtt, holott a mindennapi iskolából kimaradt leányok száma megközelíti a 200-at. A jó főtisztelendő urak nem sokat kérdezték, hogy mi lehet ennek az oka, mert tapasztalatból tudják, hogy a falusi magyar leány mennyire szereti a táncot, a muzsikát. Sőt ez egyetlen szórakozása. És ha egy Mária-
gyermek csak egyszer el mert menni a táncba, már ki lett zárva a társulatból.

Imádkoztunk tehát, s tanakodtunk, hogyan lehetne ezen segíteni. Főtisztelendő generális Atyánk nem engedi meg, hogy a Mária-
gyermek szabályain csorbát ejtsünk; ez a szép társulat maradjon meg tisztán, érintetlenül eredeti szellemében, azon jó leányok részére, akik többre vállalkoznak, akik áldozatot is tudnak hozni saját lelkük érdekében a szent Szűz iránti szeretetből. De, mivel a nővéreket — a zárda fenntartók — nem csak azért a néhány kiválasztott hős lélekért hozatták és tartják fenn egy községben, hanem az összes leányifjúságért, tehát a tömeggel, a kis lelkekkel is kell foglalkoznunk, ha be akarjuk tölteni szép hivatásunkat. Így gondolkozva elhatároztuk, hogy a szent Szűz iránti szeretetből a Mária-
gyermek társulatát továbbra is vezettük és szabályain nem könnyítettünk; de emellett próbaképpen alakítottunk a nagyleányok részére Leány-
kört. Összehívtuk a 15 éven felüli nagyleányokat, akik, szám szerint nyolcvan, főtisztelendő Köhler úr bűzdítő beszédére lelkes ígéretet tettek, hogy összetartanak a jóban és minden hónapban egy meghatározott vasárnapon bejönnek a zárdába.

Mint minden kezdet, úgy ez is sok nehézségbe ütközött. A 80 leányból nem maradt csak 18, akik ünnepélyesen felvették a csodásérműt, de a következő farsangban mind férjhez ment. Most a harmadéves ismétlősök közül vettünk fel huszonkilencet. De még mindig nehezen ment a dolog, csak tapogatódz-

tunk. Jó főtisztelendő Atyánk is többször figyelmeztetett, hogy nagyon vigyázzunk, nehogy a Máriatársulat rovására legyen a Leánykör. Mi is ettől féltünk és két évi küzködés, próbálgatás után lassan, szó nélkül abban maradt minden.

Ezután két évi szünet következett, mely idő alatt minden erőnket a Máriatársulat felvirágoztatására fordítottuk. De ahelyett, hogy többen lettek volna, — mint egy sorvadásos beteg — mindig fogytak. Ebbeli fájdalomunkat közöltük nagyontisztelendő generális Anyánkkal, hogy tőle, mint a szent Szűz helyettesétől kérjünk vigaszt és tanácsot. Közben megalakítottuk az Anyák Körét azon reményben, hogy a szülőkkel egyetértve üdvösebben hathatunk az ifjúságra. Nagyontisztelendő generális Anyánk megvigasztalt és azt tanácsolta, amit nagyontisztelendő Vizitátornónk is szépen kifejtett és lerajzolt a Központilap hasábjain, tudniillik, hogy vonjuk be a nagyleányokat a Csodásérmű Társulatába és havonként, vagy ha ez lehetetlen, két-három hónapban tartsunk gyűlést.

Bízva a szent engedelmesség erejében, két évi szünet után új lelkesedéssel egybegyűjtöttük a 15 éven felüli nagyleányokat és buzdításunk eredménye az volt, hogy 1925 március 25-én 61 nagyleány közös szentáldozáshoz járult és délután mindannyian felvették a csodásérműt — kék zsinóron — a főtisztelendő plébános úr kezéből.

Midőn a plébános úr e nagy sereg leányt — kis kápolnánkban — együtt látta a szent Szűz oltára előtt, örömben könnyezett és nem akart hinni szemének. Buzdította őket ki-
tartásra és összetartásra.

Azóla még csak egy év telt el, de állandó, sőt fokozott lelkesedésben és kölcsönös megértésben sok örömet okozott mindkét félnek.

Egy évben háromszor voltak közös szent áldozásnál: március 25-én, ez volt húsvéti gyónásuk, augusztus 15-én és december 8-án a szent Szűz tiszteletére.

Minden hó harmadik vasárnapján délután, litánia után, van a gyűlésük. Ezt még egyszer sem mulasztották el. Ha valami közbe jött, például a gyűlés idején nagy temetés volt, akkor litánia előtt tartottuk a gyűlést. Még akkor is eljöttek a gyűlésre, amikor tánc volt. De egyik-másik megjegyezte: Látja, kedves nővér, ma tánc van, mégis bejöttünk. Ezzel azt akarta kifejezni, hogy ne tartsuk sokáit őket, félóra múlva el is engedjük.

Máskor egy órát, másfél órát is nálunk maradtak. Mivel más szabályuk nincs, mint az, hogy a Csodásérmet viselik és imádkozzák az "ó, bűn nélkül" — fohászt és meg kell jelenniök a gyűléseken, igen közvellenek és őszinték. Anélkül, hogy tudnák, többnyire ők maguk adják meg a gyűléseken felvett anyag tárgyát. Kezdetben csak az úgynevezett polgári eseményekről folyt a beszélgetés, úgymint a szegénység, jótékonyág... Lassan áttértünk keresztény kötelességeinkre, mert főcélunk az, hogy belőlük öntudatos keresztény nőket neveljünk. Igen nehéz dolog a falusi nagyleányok figyelmét lekötöni.

Második célunk a Leánykörrel az, hogy az ismétlődő iskolából kimaradt leányok és a nővérek között megmaradjon az összeköttetés. Mert azok, akik nem lettek Máriagyermek, saját hibájukon kívül is, mert soknak szülei nem engedik, egészen elidegenedtek a nővérektől, bármilyen kedves gyermekek voltak azelőtt. Így most az iskolában lerakott alapot, megszakítás nélkül tovább építhetjük.

Harmadik cél, hogy nagyleánykorukban megszokják, hogy havonta bejönnek a zárdába. Ha férjhez mennek, nem lesz nehéz ugyanezt folytatni az Anyák Körében.

Amint már fentebb említettem, attól féltünk, hogy a Leánykör mellett majd kihal a Máriatársulat. De, hála a jó Istennek, az ellenkezőt állíthatjuk, mert jelenleg 30 Máriagyermekünk és 30 esdőnk van.

Akik a Máriatársulattól kimaradnak, azokat nem vesszük be a Leánykörbe, de a Leánykörből már kettőt fölvevünk a Máriatársulatba.

Jó plébános urunk nagyon örül, hogy most a nagyleányok csaknem mind bejárnak a zárdába, kétszer is egy hónapban. Első vasárnap, mint a Rózsafüzértársulat tagjai, litokcsérére jönnek be, harmadik vasárnap pedig a leányköri gyűlésre.

Főtisztelendő plébános urunk kétszer tartott külön beszédet e nagyleányoknak: felvételkor és a nyáron, amikor hazajött Lourdesből. A társulatok vezetésében szabad kezét enged a nővéreknek, de szereti, ha röviden mindenről beszámolunk neki.

Néhányszor a szószékről kihirdette a plébános úr, hogy ma délután a nagyleányoknak gyűlésük lesz az óvodában. Ez nagyon tetszik a leányoknak s ilyenkor el nem maradna egy sem.

Mint tavasszal a gyümölcsfa virágpompájában, áll most előttünk a Csodásérmű Leánykör. Bár minden virágja gyümölcsöt hozna!

A Vác-i Leánykör.

Leánykörünk 1921 december 8-án alakult meg, polgárit végzett leányok számára. Esméje régiebb keletű volt, ugyanis a Szeretet-Egyesülettel kapcsolatban, a polgáriból kimaradt leánykákat a hét egyik napján összehívtuk, hogy kézimunkázni segítsenek az évi bazár számára. Szervezve azonban még nem voltak. A Máriatársulat igazgatója sürgetésére, mint a társulat kültagjait külön csoportba tömörítettük őket, csakhamar azonban egész független egyesület lett belőle. Sokan jöttek, az 1922 március 25-én tartott első ünnepélyes felvételre, melyen tülakban készített oxidált Mária érmet kaptak az oltárnál, 80-an voltak. A kezdet szépnek indult, de miként a tavaszi dús rügyfakadás nem biztos jele a bő termésnek, úgy nekünk is át kellett esni a fagy, jégverés, szélvihar tisztító, erősítő megpróbáltatásain. Az első évek küzdelmeit, és a későbbi idők vajadásait egyrészt tapasztalatlanságunk, főleg azonban igazgató urunk szellemünkkel ellentétes törekvései okozták. Ugyanis minden eszközzel a Szociális Missiótársulatban akkoriban alakuló leányklubbok mintájára akart szervezni bennünket, sőt be is kapcsolta egyesületünket. Így előállt az a visszás helyzet, hogy a nővérek az összejöveteleik rendezői, de nem irányítói lettek volna. És mikor igazgató urunk ezen törekvéseinek útját álltuk, a Szociális Missiótársulathoz húzó nagyobb és idősebb leányok ki is váltak.

A megmaradt csoporttal azután a Leánykör második alakulását kezdtük meg, mely immár társulatunk szellemében, drága előjáróink útmutatása szerint, a párizsi patronázások mintájára kezd kialakulni. A tagokat két csoportra osztjuk, a kifogástalanabbakat a Tiszteletörségbe vesszük fel, évenként tartott kis ünnepség keretében, ők jelvényt és havi erénygyakorlatot is kapnak, ezek a beltagok. A többiek, kiknek nincs semmi kötelezettségük és felvételük: a kültagok.

Leánykörünk élén az igazgató és a vezető nővér áll, a leányok közül pedig elnöknőt, jegyzőt, könyvtárost, pénztárost, és teremrendezőket választunk. Jövedelmünk az évente tartott farsangi színdarab bevételének egy része, melyen többi ifjúsági egyesületeinkkel osztozkodunk. Ebből szereztük be 250 kötetnyi könyvtárunkat, evőkészletünket, játékaikat és ebből fedezzük

az oszonnák, tombolák és részben a kirándulások kiadásait. Összejövetelünk helyhiánya miatt havonként csak egyszer, (minden hó második vasárnapján,) könyvosztás azonban hetenként van. A gyűlést a kápolnában az előirt tiszteletőrségi ima elmondásával kezdjük, erre a nővér rövid tanítása, majd közös ügyek (szent áldozás, körmenet, kurzusok stb.) megbeszélése következik. A többi része alkalom szerint változik.

Munkaprogrammunk: igazgató úr beszéde, valamely írónak az ismertetése, melynek illusztrálására többen ismertebb költeményeit szavalják el, zenedarab, énekszám, dialog, monolog; valamely értékes könyv tartalmának ismertetése, pályázati tételek kitűzése, nyertesek felolvasása, földrajzi, növénytani, egészség-nevelés, közgazdaságtani előadások (tehetségesebb tagok, vagy fölkért előadók által) énektanulás, torna, játék, tánc, német beszédgyakorlat, kézimunka, virág, játékkészítés stb. alkalom és idő szerint váltakoznak.

Különleges összejövetelük van Mikuláskor, mikor a Mikulás kis naptárokat oszt szét. Karácsonykor 60-70 szegény, még iskolába nem járó pici gyermeket vendégelnek meg. Ugyanis mindegyiknek van egy kis pártfogoltja, akit jó szíve szerint otthonról támogat, karácsonyi oszonnájukhoz pedig liszttel, cukorral, stb.-vel, tehetsége szerint, hozzájárul. (Annyit hoznak, hogy állandó liszt és cukort készletünk van, melyből a saját oszonnáik is kitelnek.)

Az ünnepség a Csodásérem felvételével kezdődik, melyet úgy a picinyek, mint édesanyáik is felkapnak. Azután megterített asztalhoz ülnek, hol névszerint kiosztott játék, harisnya, szappan, esetleg más ruhanemű között, meleg kakaó, kalács, cukor stb. fogadja őket. Angyalok behozzák a karácsonyfát, s kis ünnepség után boldogan fogyasztják el a Jézuska ajándékát.

Ünnepélyesebb gyűlés azután a farsangi tombola és táncdélután és a húsvéti tojáskeresés. (A tombola tárgyakat részben vesszük, részben a leányok készílik, valamint a kis gyermekek játékszerét is.) Névvel és kis jeligével ellátott tojásokat, olcsón kapunk üres papírmássé tojást, dugunk el az udvaron, melyet mindenki maga keres meg. Júniusban ismét tartunk egy gyermeknapot, vagyis oszonnával vendégeljük meg a kis pártfogoltjainkat, utána pedig szüleikkel együtt elvisszük őket a Jézus Szíve körmenetre.

Tartottunk anyák napját is, melyre a szülők is hivatalosak voltak, s amikor minden szám, beszéd, költemény az anyai szeretetet magasztalta.

A leányok, bár mulasztásaikat nem kötelesek igazolni, elég pontosan jönnek, hatvan beltág és negyven kültág e mostani létszámuk. Az évenkénti húsvét előtt rendezett lelkigyakorlatra, melyet egy héttig az esti órákban tartunk (nappal nem érnek rá) meghívjuk a polgáriból kimaradt minden növendékünket, úgy, hogy ez idén is 250 fiatal leány lelkimegújulásában gyönyörködhattünk. Férjhezmenetelük alkalmával ünnepélyesen elbúcsúztatjuk őket, s a Szeplőtelen Szűz keretbe foglalt képével ajándékozunk meg.

Ez nagyjából összefoglalva az, amit eddig tettünk. A Leánykör tökéletes kialakulása még előttünk áll, — nehéz utat kell taposnunk míg odaérünk, — az egyik az állandó terem, a másik az igazgató kérdése. De bizunk és kitartunk, s az eredményt a jó Istenre s pártfogónkra, a Szeplőtelen Szűzre s Boldog Lujza anyánkra bizzuk, s ha sok nehézséggel kell is küzdenünk, mint minden jónak, vigasztal a tudat, hogy a lelkekért tesszük, s ha csak egyet is sikerül megmentenünk, aki a Leánykör nélkül elveszett volna, nem dolgoztunk hiába. S azután a jó Istennek nem is nagy eredmények, hanem jószándékú munkások kellenek.

Az ifjúságot akarja mindenki megnyerni. Társulatunk modern életrevalóságának is az az egyik főpróbája, hogy szent Vince hitből élő, egyszerű szellemét, hogyan tudja megszerettetni a Jövövel. A Leánykörök, mint a népiskolák, mindenkinek valók, velük lehet közka'onákat, tömeget az Egyház számára képezni. Nincs szabályuk, azért szabadon alkalmazkodhatnak, s mert könnyű a kötelelezelettség, a világiasabb lelkekhez is hozzáférhetnek. Viszont éppen azért, mert nem köti szabály a tagokat, a jó szellem megteremtéséhez több munkát, az összetartáshoz nagyobb ügyességet. foglalkoztatásukhoz változatosabb munkaprogrammot kívánnak. Fő az, ha érzik a leányok, hogy gazdagabb, nemesebb, tartalmasabb lesz a lelkük, s az életben is tudás, ügyesség elsajátításával jobban megállják helyüket, ha a Leánykörbe járnak. Ez a legjobb vonzóerő, és többet ér mindenféle szigorú szabálynál.

A Vác-i Patronázs.

A váci patronázs az 1924. évben alakult. Kis patronázsunknak az a főcélja, hogy a szegény leánykákat az erkölcsöt megmértelmező rossz moziktól elvonja, a jóban megerősítse, a jó úton megtartsa, vagy esetleg a jó útra visszavezesse, sétáktól, találkáktól megóvja, hogy a romlott világ közepette is megállják helyüket, ellentálljanak a legnagyobb csábításnak is.

Tagjai szegény, tanulatlan, műveletlen 12 évet betöltött leánykák, akik közül egyesek a műveltség oly alacsony fokán állanak, hogy nemcsak oktatásra, de alapos nevelésre is szorulnak. Éppen ezen hiányos tudásuk és neveltelenségük miatt legjobban ki vannak téve a világ csábításainak, az erkölcsöt veszélyeztető támadásnak. A legtöbb ugyanis alighogy elhagyta az elemi iskola padjait, kénytelen kenyerét megkeresni. Ezek egy része cselédnek szegődik s rendszeren zsidókhoz, mert az jobban fizet, de a lelkével egyáltalában nem törődik, szent misére nem engedi, a vasárnap délutánt azonban megadja neki. Szomorú tapasztalataink vannak a vasárnapi kimenő lelkét és testet megőző káros következményeiről. A másik csoportja gyárba jár, az erkölcsstelen beszédű és kommunista szellemű munkások és munkásnők közé. Szegény leánykák, ily mostoha körülmény között bizony nagyon nehezen állják meg helyüket.

Összejövetelük vasárnap délután van, amikor is a legnagyobb szeretettel fogadjuk őket, meghallgatjuk esetleges panaszaikat, nehézségeiket; néhány vigasztaló jó tanáccsal ellátjuk, majd egy jó könyv átadása mellett a helyére küldjük, hogy szórakozzék addig, amíg gyülekeznek.

Három órára együtt vannak. Ekkor háromnegyed óras oktatásban részesülnek. (Katekizmusi, illemtani, ismeretterjesztői, gazdasági, helyesebben háztartási magyarázatot nyernek.) Ezzel kapcsolatban rávezetjük őket a nő hivatására, legfontosabb tendőire, a különböző munka szeretetére.

Oktatás után közösen elmegyünk litániára. A nagybőjtben az oktatás elmarad, mert meghallgatjuk a bőjti szent beszédét.

A templomból hazajöve játszunk, slójdözünk, háncsmunkát végzünk aszerint, hogy kinek mihez van kedve. Egyesek szívesebben olvasnak, mert a könyveket nem adjuk haza, részint azért, mert készletünk igen csekély s így egy-kettőre kiolvassák a könyveket, de leginkább azért, mert nem akarjuk őket hozzá-

szoktatni a hétköznapi olvasáshoz, hanem esténként kézimunkázzanak.

Mikor legjobban benne vannak a játékban, jelezzük a hazamenetelt 6-7 óra felé. Ilyenkor bizony szívesebben maradnának, de ezt céltudatosan tesszük, hogy a következő vasárnapra annál nagyobb örömmel jöjjenek.

A rendes összejöveteleken kívül karácsonykor kis ünnepség keretében megkapták ajándékaikat. Kedélyes játék után hazamentek.

Farsangkor pedig kis színdarabokkal és néhány monologgal mulattatták társaikat, mely után tombola, ozsonna, lánc és játék következett.

Húsvétra szintén kis meglepetés várt rájuk tombolával egybekötve.

Végtelenül örülnek bármilyen kis ajándéknak. Legjobban ezzel tarthatók össze. Azért a pontos összejövetelre ezzel büdítjük őket. Nem fedjük meg mulasztásukért, de az elmaradt jutalom vesztesége serkenti, csaknem köteleességé teszi a pontos megjelenést.

Csak hogy ehhez pénz, pénz és ismétellen pénz kell, ami sajnós, nagyon kevés van.

Igen nagy nehézség, hogy nincs megfelelő termünk. Az iskola padok a nagyobb leánykák számára kényelmellenek, nem szívesen ülnek benne.

Örömmel vesszük észre, különösen egyeseken, hogy feltűnő módon változnak; őszinték, ragaszkodók és teljes bizalommal mondják el legnagyobb titkaikat is. Törekvésünk oda irányul, hogy a jobblelkűeket a Máriatársulat számára előkészítsük. Eddig már három leányka ment át a Máriagyermekhez s újabban is három jelentkezett.

A lopás nagyon elterjedt bűn volt köztük, úgy, hogy vasárnaponként a leglőbbször eltűnt valami. Hála legyen a jó Istennek, folytonos örködés, vigyázat, számonkérés, egyesekkel való külön beszélgetés útján azt az eredményt értük el, hogy csak itt-ott fordul elő nagy ritkán kisebb eset.

Tervünk a jó Isten segítségével kézimunka anyagot beszerezni, hogy a leánykákat ily módon elláthassuk munkával s különféle munkákra megtaníthassuk őket. A kész munkákat értékesíteni óhajljuk saját kis patronázsunk javára.

Mindaddig ennyire jutottunk e kis csapattal s úgy vesszük

észre, hogy még a világiak is jó néven veszik e gyermekekkel való foglalkozásunkat. Magunk is úgy érezzük, hogy szent Vince Atyánknak kedves dolgot cselekszünk ezzel, mert ezek igazán az ő szegény gyermekei.

Főtisztelendő Köhler úr a Leánykörök szervezésének fontosságáról tartott beszédjének főbb pontjai.

Nagyon könnyű az én munkám, feladatom, tudniillik kifejteti a Leánykörök célját, e szép jelentések és beszámolók után. — Láttuk a beszámolók nyomán, hogy mily fontos szerep jut, — az ifjúság lelkének megmentése terén — a Leánykörök szervezésének. *Mi a célja?*

Elvonni a rossztól. — A mai erkölcstelen világban igen sok alkalom (mozik, színházak, bálók, stb...) nyílik a gyermeki lélek megrontására, ezektől az alkalmaktól akarjuk őket elvonni akkor, midőn Leánykörökbe, Mária gyermek Társulatokba, Órangyal Egyesületekbe tömörítjük őket.

Jó szokásokra nevelni. — Különösen arra törekedjenek a kedves nővérek, hogy jó keresztényeket neveljenek belőlük.

Legyenek ehhez megfelelő eszközök!...

A Leánykör felállítása mintegy előkészítőül szolgálhat a Mária gyermekek Társulata létesítésére olyan helyeken, ahol ez még nincs...

A Mária gyermekek Társulatából férjhezment leányok csoportja pedig anyag lehet, az Anyakör megvalósításához...

Kérem a kedves nővéreket, neveljék nagy, igen nagy gonddal az ifjúságot. Áldozatos szeretetükkel azon legyenek, hogy Jézusnak olyan lelkeket neveljenek, akik az élet minden körülményében megállják helyüket. — Vajjon ezen célnak elérésében nem jut-e igen fontos szerep éppen a Mária gyermekek Társulatának!? — Hallottuk főtisztelendő generális Atyánktól, hogy az Ifjúsági Egyesületek elittjeit képezzék mindig a Mária gyermekek, — tehát olyan leányok, kik a Kézikönyv szabályzata szerint áldozatos,

lemondó életet élnek. Ez az alap, melyet az ifjú lelkekbe a Mária gyermekek Társulata rak le, igen jónak bizonyul a további lelki fejlődésre, akár a magasabb keresztény tökéletességre, akár a családalapítás szentségi légkörébe vezeti őket az isteni Gondviselés.

De ne kényszerítsük őket ezen életmódra; mert ehhez szintén hivatás kell, s csakis az, akinek van hivatása, az válik igazi, bensőséges Mária gyermekké.

En úgy képzelem a Mária gyermek Társulatot, mint egy harmadrendet, mint például a ferenciek, karmeliták stb. harmadrendjét, ahol szintén nem az a főtörekvés, hogy sokan legyenek, hanem, hogy a szellem szerint éljenek.

Hogy a kedves nővérek minden buzgóságuk dacára kevés eredményt érnek el a Mária gyermekek Társulatában, keressük ennek okát. Hol van a baj?

Először a legfőbb okot a mai kor erkölcsi sülyedésében találjuk.

Azonkívül a szülők elfogultságukban azt hiszik, ha minden táncba, minden bálba nem viszik leányaikat, akkor a nyakukon maradnak. Pedig mindenáron férjhez akarják őket adni, éppen ezért küldik, viszik őket mulatóságokba...

Továbbá mi is követtünk el hibákat. Először is fölülről kezdtük el az építkezést. Párizsban másképpen van, ott a kedves nővérek szabad karitatív működést fejtenek ki. Összegyűjtik az ifjúságot az úgynevezett patronázsokba és ezekből a legkiválóbbakat átviszik a Mária gyermekek Társulatába, ahol egy évi próbaidő letelte után veszik csak fel az esdők közé.

Azt hiszem, nem kerülök ellentmondásba főtisztelendő Atyánkkal, ha azt mondom, hogy ezentúl időrendben alakítsanak. Először Leánykört, azután ha ezek megérették, át lehet vinni őket, jól kiválogatva, a Mária gyermekek Társulatába. Hangsúlyozva kérem a kedves nővéreket ismételtlen, hogy válogassák jól ki azokat, kiket átvisznek. Ne vegye el kedvüket, ha minden buzgóságuk dacára sem tudnak minden fiatal leányt bevonni.

Ami a Leányköröket illeti, ne legyenek szigorú, kötött szabályaik.

A patronázsoknak pedig adjanak határozott keretet. A vasárnapi misehallgatást tartsuk számon, azonban a litániát ne erőltessük.

Az elsöpénteket ne tegyük kötelezővé, mert sok helyen a főtisztelendő lelkész urak hiánya, vagy nagy elfoglaltsága lehetetlenné teszi e pont megtartását. Azonban emeljék ki a káromkodások elhagyását.

Az összejöveteleket hangsúlyozzuk ugyan, de ne büntessük a hiányzókat. Párizsban időről-időre kis jutalmat kapnak azok, kik sohasem hiányoznak se az serkenti őket hogy szorgalmasan látogassák a patronázst. Ellenőrizték a leánykák viselkedését, de mindig szeretetteljes figyelmeztetéssel iparkodjanak rájuk hatni.

Ha a kedves nővérek sikeresen akarnak működni, akkor törekedjenek különösen a következőkre: 1. A lelkész kedő papsággal egyetértve kell dolgozniok. Szent Vince atyánk konferenciáiból ismerjük óhaját; kívánja, hogy a kedves nővérek a plébániáknak leányai legyenek.

Sokszor a főtisztelendő urak nincsenek tisztában a mi szempontjainkkal. Igyekezzenek tehát őket a szent ügynek megnyerni.

2. Hogy a Leánykörök beváljanak, lelkesedés kell a vezető kedves nővér részéről, ami hála Istennek meg is van a legtöbb helyen. De ez még nem elegendő, hanem törekedjenek egymás szeretetteljes megértésére s hagyják a kicsinyes dolgokat, melyek sokszor, majdnem a legtöbb esetben gátat vetnek a cél elé.

3. Kitartás kell. A nehézségek láttára ernyedés áll be s vége a munkának. A kitartáshoz erőt felülről kell kérnünk, még pedig igaz, benső lelkiélettel. Aki állandóan megtartja a kapcsolatot Jézussal, annak természetfölötti élete bővelkedik kegyelmekben s a jó Isten kegyelmével megáldott munkának mindig meg lesz a kívánt eredménye.

4. Igen jól tennék a kedves nővérek, ha a patronázsok munkájába bevonnák segítőül a legnagyobb leányo-

kat, különösen azokat, kik a nővéreknél nevelkedtek.

Hogyha a Leánykörök, a felsorolt és letárgyalt szempontok szerint haladva, sikeresen működnek, akkor nemcsak az Egyháznak, hanem a hazának is igen nagy szolgálatot teljesítenek, erre adja a drága Jézus áldását!

Beszámoló az Anyák-Egyesületéről Polgárdiban.

Örömmel vettük nagyontisztelendő Előjáróink felszólítását az Anyák Egyesületének megszervezését illetőleg, mert a család anyák tömörítését a helyi viszonyok, a községnek sok és mély erkölcsi sebe is szükségessé tette.

Községünk lakóinak nagy része református. A más vallásuakkal való együttélés, érintkezés, a hitéletet erősen meggyengítette, a vegyes házasságok a vallás iránt közönyösséget nevelt és táplált bennük, alakultak a református vallás elvei és szelleme szerint.

Míg a férfiaknak különböző szervezeteik voltak, addig a leányifjúságnak, asszonyoknak semmi, velük senki sem foglalkozott, senki sem irányította őket.

Ideérkezésünk, nem kis aggodalomba ejtette a református lelkészt. Mindenütt ellenünk dolgozott, templomukban, összejöveteleiken, hogy működésünket megnehezítse.

Ilyen összejöveteleik voltak az úgynevezett: „Vallásos Esték” minden csütörtökön este 6-8-ig, amelyen, sajnos, katolikus asszonyok, gyermekek, leányok is résztvettek.

Hogy onnan elvonjuk őket, megalakítottuk drága előjáróink óhajára, az Anyák Egyesületét, vagy, mint mondani szokták, a katolikus asszonyok vallásos estéjét és tartottuk ugyanazon időben, mint a reformátusok, csütörtökön este 6-8-ig, hogy oda senki ne kíváncsozék.

Célja: öntudatos katolikus hitéletre nevelni az anyákat, általuk orvosolni azokat a súlyos erkölcsi bajokat, amelyek a vallásos életet megbénították.

Az anyák szívéhez kellett férköznünk, hogy az úgynevezett nagyleányokat megnyerjük magunknak, mert ezek idegenkedtek legjobban tőlünk és bizony sokáig hasztalan volt fáradásunk.

A jó, vallásos, katolikus család megalapozása tehát cé-

lunk. E cél megvalósítására állítottuk össze heti összejövetelünk programját is. Az első évben több szórakoztatót nyújtottunk, például időszerű vallásos költeményeket, monológokat, párbeszédet tanítottunk be az iskolás és nagyobb leányoknak.

Hogy az összejöveteleket kedvessé, változatosá tegyük, egy-egy negyed-, vagy félórán át templomi énekeket tanítottunk. Az így tanult énekeket, a kántorral megbeszélve, az iskolás gyermekek is tanulják és a templomban a néppel közösen énekelik. Így iparkodunk a templomi éneket is fejleszteni, szépé tenni.

Összejövetelünk programja:

1. Ó, bűn nélkül... háromszori éneklése.
2. A plébános úr buzdító beszéde: például az anyák szerepe a katolikus anyaszentegyházban.
3. Chantal szent Franciska életét véve zsinórmértékül, a szolgáló nővér hetenkint egy jelenetet állít az édesanyák szemé elé, amelyet magukra vonatkozathatnak. Például:
A *hű feleség*. Vegyes házasság, a hitvesi hűségnek alapja mély vallásosság, istenszeretet.
Az *anya*. Gyermekek értéke az Úr Isten szemében.
Gyermeknevelés. Nevelési szabályok, felsőbbbség iránti tisztelet, stb.
A *meny*. A fiatal asszonyok viselkedése anyósukkal stb.
A *háziasszony*. A háziasszony munkája stb.
Csecsemővédelem. stb.
4. Elbeszélés, olvasás.
5. Kérdések és feleletek különféle dolgokról.
6. Költemény, monológ, tehát szórakoztatás.
7. Ének.
8. Befejező ének: Jézus szent Szíve irgalmaz nekünk (háromszor.) Utána hazaindulunk.

A főtisztelendő plébános úr nem vesz részt minden heti összejövetelen. Többször későn érkezik; akkor sokkal könnyebb nekünk beszélni hozzájuk. Időnkint konferenciákat tart, különösen buzdítja őket a gyakori, lehetőleg első pénteki szent áldozásra, mert akkor minden bajra meg lenne az orvosság.

Két éves működésünknek, a jó Isten kegyelméből, hála Istennek némi eredménye van. Látjuk ezt a gyermeknevelésnél. Könnyebben foglalkozunk a kisebbekkel, a lelkiéletben is szebben fejlődnek és ha kimaradnak is az iskolákból, az édesa-

nyák ide küldik hozzánk a leányaikat vasárnap délután, tehát tovább vezethetjük őket.

Leánykörünk megalakulását is részben az édesanyákkal való együttműködésnek köszönhetjük.

A Szeretetegyesület megszervezése is, azt hisszük, azért volt lehetséges, mert az anyák egyesülete által ismertettük meg a jólelkű katolikus asszonyokkal a Szeretetegyesület mibenlétét. A főtisztelendő plébános úr buzgótsága neveli lelkükben a szegények szeretetét.

A jó Isten segítségével bizva reméljük, hogy a felmerülő nehézségeket is le tudjuk küzdeni. A mélységes katolikus hitéletet az Úr Isten dicsőségére és a lelkek javára, e református közsgben fejleszteni törekszünk.

Kérdések. — Nehézségek.

I. Az Órangyal Társulat kérdései:

1. Milyen szempontok irányítsanak a felvételnél? —
 - a. Tömegesen vegyük fel a tagokat.
 - b. Az illető kellőképpen ismerje a katekizmust. Hazánkban kötelező a hittanulás az iskolákban — nem úgy, mint Franciaországban, — tehát megkívánhatjuk a szükségeseket.
 - c. Első szent áldozását elvégezte legyen.
 - d. Példás magaviselet kívántatik. (Lásd a Kézikönyv 11. oldal.)

II. A Tiszteletőrség kérdései:

1. Szükséges-e a jelvény? — Alkalmazkodjunk a helyi körülményekhez. Itt, Budapesten, minden nehézség nélkül, nagyon szívesen hordják.
2. Kaphat-e a Tiszteletőrség óralapot? — A tervzet már megvan. A sokszorosítás jövőre marad. A megrendelők számát kérjük bejelenteni.

III. A Máriatársulat kérdései:

1. *Több helyen már 15-16 éves korban férjhez mennek a leányok. Hogyan lehetne megszervezni ilyen helyen a Máriatársulatot?* — A 14 éves korúakat már fel lehet venni a jelentkezők közé, és még esdő is lehet háromhavi próbaidő után. Így mégis marad valam; jó a lelkében, s akkor, ha nem is lehet Máriagyermek, mivel férjhez megy, könnyebben alakítható az ilyenekből az Anyák Egyesülete. Tehát érdemes fölvenni ilyen körülmények közt is a leányokat.

2. *Érdemes-e fölvenni olyan tizenégy éves leányt, aki 3-4 év múlva éppen a tánc miatt kimarad?* — Igen, érdemes.

3. *Mit tegyen a vezető nővér olyan esetben, midőn az igazgató úr nem hajlandó megbüntetni a súlyosabb kihágást? (például a táncot.)* — Tanácsban kell elintéznie.

4. *Jöhet-e létre kapcsolat a mi társulataink és a többi női egyesületek között?* — A Társulatunk vezetése alatt álló művek nem kapcsolódnak bele semmiféle másba, legkevésbé világi vezetés alatt állókba.

5. *Hosszabb délutáni ájtatosság után (szent beszéd, áldás) elmaradhat-e a zsolozsma?* — Kivételesen igen, de csakis rendkívüli esetekben. Ilyenkor legjobban tesszük, ha kijelentjük már előre a gyermekeknek, hogy ki-ki magában végezze el.

6. *A Leánykör tagjai, mint a Máriagyermekek barátnői, részt vehetnek-e itt-ott a Máriagyermekek heti gyűlésein?* — Ha nincs komoly szándéka a Társulatba lépni, akkor semmi szín alatt se engedjük meg.

7. *A felvételi szertartás végezhető-e magyar nyelven?* — A felvételi szertartás okvetlenül latinul végzendő. Azonban, ahol lehet (a körülményektől függ.) ott kérjük meg a főtisztelendő urakat, hogy a magyar szöve-

get is mondják el. Ilyenkor nagyon óvatosak legyünk, nehogy megterheljük a főtisztelendő urakat.

8. *A szülők erőszakos követelésére megengedhető-e, hogy a Máriagyermek bálba menjen éjjel tizenkét óráig?* — Nem szabad, nem engedhető meg. — Aki e tekintetben kihágást követ el, megbüntetésre van vonalkozólag főtisztelendő Atyánk ajánlja, hogy tartsunk bizonyos fokozatot.

Erre a pápai intézet kedves szolgáló nővére elmondta, hogyan büntetik náluk a tánc miatti kihágásokat: Elsőízben az egész Társulat előtt nyilvánosan kell bocsánatot kérnie. Ha másodszer is megtörténik, elveszik a szallagját hat hétre. Harmadszori kihágás esetén egészen elveszik a szallagját s csak, ha újból, mint jelentkező kezdi, lehet ismét tagja a Társulatnak.

Főtisztelendő Atyánk helyeselte ezt az eljárási módot.

9. *Szerepelhetnek-e a Máriagyermek a plébános úr vezetése és felügyelete alatt álló Levente Egyesület színelőadásain és résztvehetnek-e ezek zártkörű táncmulatságán?* — Nem. Ehhez hasonló kérdés merült fel Párizsban is, amelyre társulatunk főtisztelendő igazgatója adta meg a feleletet, a *L'Écho de la Maison Mère* című folyóiratban. Nagyon tisztelendő vizitátornónk felolvasta erre vonatkozólag a francia szövegnek magyar fordítását:

„Kívánatos-e, hogy egyesületeink leánykáival színelőadásokat tartsunk s hogy őket színpadokkal szórakoztassuk? Szabad-e segédkeznünk, ha a főtisztelendő plébános urak oly színdarabot óhajtanának előadni, amelyben fiúk és leányok együtt szerepeljenek?

Válasz: Jó, ha időről-időre valamely épületes darabot adatunk elő a leánykákkal. Ez leköti a fiatalság figyelmét, ami fontos dolog; a szereplőkre nézve bizonyos nevelő értékkel bír és végül, ha a darab szép, és ügyesen adják elő, igen jó hatással van a hallgatóságra is.

Fontos, hogy jól válasszuk meg az előadandó darabot. Oly sok semmitmondó dolog van, aminek nincsen erkölcsi értéke! Inkább drámai darabot válasszunk, mint olyan

vígjátékot, amely sem meg nem hatja, sem meg nem javítja a hallgatót, csak nevetetésre jó. Mindazonáltal a komoly darab mellett is alkalmazhatunk valami kis tréfás közjátékot.

A nővér győződjék meg a darab tartalmáról, különösen pedig a közjátékok alkalmasságáról. Ha másra bízuk a választást, — legyen az még oly komoly egyén, — kellemetlen meglepetések érhetnek.

Rendezzünk-e sokszor színdarabot?

Nem. Kerüljük a gyakori előadásokat. Vannak házak, ahol állandóan készülődnek színdarabra, mert az Egyesületben majdnem havonta játszanak valamit. Ez nagyon sok! Kivételes eseteket leszámítva, két darabnál többet ne adjunk elő egy évben.

Természetes, hogy önöknél csakis leánykák szerepelhetnek, a fiúk ki vannak zárva. Vannak országok, ahol a vegyes szereplés van szokásban, de önök ezt soha se fogadják el.

Előfordulhat az is, hogy a főtisztelendő plébános vagy káplán urak óhajtanak leányokkal és fiúkkal színelőadást rendezni. Ha árváikat kéri ehhez és azok önöktől függenek, úgy e kérést vissza kell utasítaniok. Ha egyesületi leánykáikról van szó, akkor a dolog mindenestre kényesebb. Mondják el ilyenkor nézetüket a főtisztelendő plébános úrnak és ha mégsem áll el kívánságától, úgy bízzák a döntést a gyermekek szüleire, hogy engedik-e őket, vagy sem. De önök a betanításban se vegyenek részt.

Ami a mozit illeti. — ha van hozzá gépjük — gyakrabban is tarthatnak előadást, mert nem kíván nagyobb előkészületet; de a filmet nagyon jól válasszák meg. Még a jó moziban is gyakran adnak elő kétes darabokat. A mozinak, — még a legjobbnak is, — megvan az a hátránya, hogy a gyermekek annyira megszokják, hogy már nem is tudnak anélkül meglenni. Azonban, sajnos, napjainkban már úgyis annyira űzik a mozizást, hogy ettől a hátránytól eltekinthetünk.

A nővérek semmiesetre sem kísérhetik el a gyermeket, ha ezeket valamely világi helyre mozi-előadásra meghívják. Ha a gyermekekre nézve hasznos az az előadás, úgy komoly egyénekkal kísértessük el őket oda.

Ez év január 27-én Anyaházunk tanácsa a következő határozatot hozta a jó színházakra vonatkozólag:

„Nincsen megengedve, hogy a nővérek kísérjék eliskolás gyermekeiket vagy az egyesületi leánykákat; nem mintha a dologban volna valami rossz, hanem, mert nem illik, hogy a szentruha színházi helyiségben jelenjen meg és mert, — bármit mondjanak is, — ez a szórakozás, mely igénybe veszi a szegények szolgálatára szánt időt, nem szolgál lelkük táplálására.“

A Társulat határozottan tiltja, hogy a leányokat férfi ruhában szerepeltessük.“

10. *Tagsági díjak szedhetők-e a Társulatban?* — Szedni lehet, de nem kötelező. (Lásd a Kézikönyv 160. oldalát, mely a gyűléseken való perselyezést írja elő.)

Ajánlatok. — Felszólítás.

1. Gyöngyös-i kedves nővéreink (Mária-tanoda) bemutatották a Mária-Társulat ismertetésére kiadott következő röpiratukat:

A Mária-gyermekek Társulata szigorúan vallásos és erkölcsös nevelésben részesíti tagjait, hogy kötelességtudó, szerény és példás egyéneket állítson a mindennapi életbe.

Lényegesebb szabályai a következők:

1. A tagok ünnepélyes ígéretet tesznek, hogy a Szeplőtelen Szűz Máriát tisztaságban, tökéletes engedelmisségben, szeretetben és alázatosságban a legnagyobb buzgósággal fogják követni.
2. Havonként egyszer közös szentgyónást és szentáldozást végeznek.
3. Vasárnaponként együttesen elmondják Szűz Mária kis zsolozsmáját.
4. Kerülniök kell a nyilvános táncmultságokat, színházak és mozik kétes szellemű előadásait, rossz könyvek és újságok olvasását.
5. Fiúkkal közös tánciskolába nem járhatnak. (Megjegyzendő: az

Elöljáróság gondoskodik arról, hogy a Társulat helyiségében kizárólag leányok részére táncanfolyam tartassék, ha tudniillik a jelentkezők szülői a költségeket fedezik.)

A Társulattól kizáratnak:

1. Akik a fentebbi szabályok bármelyikét áthágják könnyelmű közömbösségből.
2. Akik az Elöljáróság rendeletei ellen zúgolódnak vagy általában a Társulat hírnevét és fegyelmét veszélyeztetik.

Az Igazgatóság.

A tervezet igen jó, tegyenek próbát vele.

2. Készítsük elő jól a jelentkezőket. Az anyagfelosztás nagyban megkönnyíti ez irányban a kedves nővérek munkáját. Központunkban kapható.

3. Hasznos a Kézikönyvek tanulmányozása. A legtöbb kérdésre megvan bennök a válasz.

4. Az Apródok, Lovagok, Vitézek nem képeznek külön egyesületet. Ők azok a buzgóbb egyesületi tagok, akik a boldoggáavatás kieszközléseért többet imádkoznak és áldoznak. Ezek elhanyagolása egyenlő a boldoggáavatás iránti közömbösséggel.

5. Ne terheljük a gyermekeket azzal, hogy két-három társulatba sorozzuk.

6. Az Órangyal társulattól kilépő gyermek megkaphatja az „*Angyalok a földön*” című könyvet. A Lujzanyomdában kapható. Darabja 6000 korona.

7. Blaskó Mária úrhölgy folyó év április 5-én kelt soraiban a szeretet leányai iránt ápoltt kegyelete jeléül kivételesen átengedi Társulatainknak a Gárdavezető Lapjának anyagtárát. (Mesék, játékok.)

Főtisztelendő Atyánk párizsi útja.

(Folytatás.)

Július 19-én reggel első gondolatom, hogy szent Vince ünnepe itt Párizsban, e jó atya ereklyéinek árnyában tölthetem. Már előtte való nap arról gondolkodtam, hol, melyik oltárnál

misézhetem? Arról természetesen szó sem lehetett, hogy a főoltárhoz jussak. Ennél, ezen ünnepen, főtisztelendő generális Atyánk kezdte meg a szentmiséket és a nagymiséig püspökök foglalták le azt. Szobánkból lefelé jövet a sekrestyés-testvérrel találkozom, aki így szólit meg: „Jöjjön, kérem, és misézzék az ereklye szobában!” Kedves és kellemes meglepetés. Tehát szent Vince atyánk ünnepe ott misézhettem, ahol négy nagy szekrényben a társulat vértanúinak ereklyéi mellett, szent Vince Atyánk ruháit, misekönyvét, pulpitusát, kelyhét stb. őrzik. Midőn elsőízben megnéztük a társulat kincseit, az a vágy keletkezett lelkünkben, bárha egyszer itt a szobában fölállított oltárnál misézhetnénk, és íme, anélkül, hogy kértem volna, épp szent Atyánk ünnepe jutott osztályrészül ez az öröm.

Kilenc órakor kezdődött a nagymise, illetőleg a „bevonulás.” Először körülbelül száz klerikus, azután az Anyaház tagjai és a vendégek karingben, kettesével bevonulnak a templomba és elfoglalják helyeiket a szentélyben. Utánok jönnek a püspökök, kik szintén kettesével jönnek be és foglalják el stalmumaikat, végre az algiri érsek, aki külön ezen ünnepélyre jött Párizsba, segédletével. A papság bevonulása 15-20 percig tartott, a felöltözködés a szentmiséhez ismét újabb tíz percet vett igénybe. Az asszisztálás és az ének a szentmise alatt kifogástalan precizitással történt. Tizenegy óra volt, mire befejeződött a szentmise és mi ismét azon rendben, ahogy „bevonultunk,” most „kivonultunk.”

Féltizenkettőre a Schlachta Margit-féle magyar Missióshölgyek jöttek össze a missióspapok Anyaházának fogadóijában. Tizenkettőn most Párizsban tartózkodnak, szétszórta, egyes családoknál. Az egyik portásnő, a másik szobaleány; csak négyen közülök laknak együtt. Így akarnak megélni és összegyűjteni a pénzt budapesti anyaházuk és templomuk fölépítéséhez. Megkértek, hogy félkilenc órakor tartsak nekik kis konferenciát, ami meg is történt. Azt hiszem, ez volt az első magyar konferencia, amely Anyaházunkban elhangzott. Szegények, nagy elfoglaltságuk és a távolság miatt, nem tudtak mind pontosan megjelenni, de a konferencia végére már mind ott voltak. Sietnünk kellett azonban a búcsúzással, mert három órakor kezdődött a „salut.” Mi litániának mondanók, avagy vecsernyének, de a francia nem mondhatja ezt, mert a délutáni istentiszteleten litániát nem mondanak, sem nem éne-

kelnek, sőt ezen alkalommal még vesperás (vecsernye) sem volt.

A bevonulás után Albi (Délfranciaország püspöke) lépett a szószékre és közel másfélórás szentbeszédben előadta, hogy 300 év alatt mennyire elterjedt a földkerekségen a missióspapok társulata. Röviden elmondotta, mi történt nevezetesebb esemény az egyes tartományokban, fennállásuk óta. Különösen megkapó volt az a jelenet, midőn a szónok elmondotta az első szent missió történetét. Szent Vince Atyánk Portail úrral és egy kölcsönvett, világi pappal indult a szent missióra. S mivel a társulat akkor csak két tagból állott, senki sem maradt otthon. A kapukulcsot a szomszédhoz vitték és megkérték, hogy őrizze meg hazaérkezésükig. „Ez volt a mustármag, — mondotta a szónok — s hogy mi lett e mustármagból, mutatja a missióspapok ezen nagy száma, akik a világ minden tájáról eljöttek, hogy képviseljék az otthonmaradottakat.”

A szentbeszéd után különböző szebbnél-szebb énekek a legméltóságosabb Oltáriszentség, a boldogságos Szűz és szent Vince Atyánk tiszteletére. A végén „Tantum ergo” és „Genitori,” amely után az algiri érsek úr a legméltóságosabb Oltáriszentséggel áldást adott. Hat óra volt, midőn a szertartásszerű „kivonulás” után a szabadba jutottunk.

A következő napot — július 20-át — főtisztelendő generális Atyánk jubileuma avatta ünneppé. Tíz óraker 6 maga mondotta a nagymisé, amelyen a korban két legidősebb asszisztense: főtisztelendő Gazot és Veneziani urak segédkeztek neki. Feltűnő volt az a szép, csengő hang, amelyen főtisztelendő Atyánk a szentmisét énekelte, amely lényegesen rövidebb ideig tartott, mint előtte való napon, mert ezen alkalommal a szentmiséhez való felöltözködés a sekrestyében és nem a szentélyben történt.

A szentmise után kivonult az egész társulat, ki gyalog, ki autón, ki kocsin, Gentilly-be, hogy részlvegyen a jubileumi ebéd. Az Anyaházban talán nem maradt senki sem otthon, csak a portás-testvér és Guszich úr, aki nem jól érezte magát és félt, hogy megárt neki az ünnepi ebéd. Így nemcsak ünnepi ebédben nem volt része, de egyáltalán nem kapott ebédet, mert ezen alkalommal az Anyaházban nem találtak ebédet.

A jubiláris ebéd előtt a Gentilly-i ház kápolnájában gyűlünk össze valamennyien, ahol az első asszisztens, főtisztelendő Gazot úr, köszöntötte fel főtisztelendő generális Atyánkat, aki

térdénállva fogadta az üdvözlő szavakat és azokra térdenállva felelt.

Azután az ebédlőbe vonultunk, mely csakhamar megtelt nemcsak misszionáriusokkal, hanem óriási hőséggel is.

Midőn ebéd végeztével a nagy társaság a kertben szétoszlott, főtisztelendő Smid úr, a jugoszláv vizitátor, fiatal misszionáriust hoz hozzám, s e szavakkal mutatja be: „Nézze, ez is magyar ember!” És csakugyan, amerikai misszionárius volt, ki magyarul beszélt. Nagybecskerekén született és szülőivel tizenegy éves korában Amerikába vándorolt. Ott hívta őt Isten kegyelme szent Vince családjába. Hívtam, hogy jöjjön Magyarországra, ahol annyi a munka és oly kevés a misszionárius. „Hisz Amerikában is nagyon sok a magyar” — volt rá a felelet. Ő, másik amerikai társával, aki németül is beszélt, az Irlandiak missióházában szállt meg.

Azután hazavittek az Anyaházba, amelynek templomában Kína legidősebb lazarista püspöke, Renaut úr, fél öt óraker szent áldást tartott, amelyet főtisztelendő Gazot asszisztens úr szent beszéde előzött meg, aki szép szavakkal ecsetelte a szent hivatás fenségét általában és főtisztelendő generális Atyánk ötvenéves szent hivatását.

Hogy azonban ezen alkalommal is bebizonyosodjék a közzmondás igazsága: Nincsen öröm öröm nélkül, este tudtuk meg, hogy a hazautazáshoz új francia visumra van szükségünk. Szaladgálás a titkárságba, onnét a prokuraturába, végre egy ígérelt, hogy a visum holnap meglesz.

Az ünnepek harmadik napja — július 21-e — a legfényesebb volt. Az ünnepi szentmisét Párizs bibornok érseke tartotta. A szentmisén az egybegyűlt misszionáriusokon kívül résztvett 17 püspök, részben lazaristák, részben a társulat jóakarói. A szentmise után a bibornok érsek, ki az egész napot Anyaházunkban töltötte, a sekrestyében pár szóval üdvözölte a világ minden tájáról ezen ünnepre összesereglett misszionáriusokat.

Délben díszebéd a nagyebédlőben, amelyen a bibornok érsekkel együtt az összes püspökök is résztvettek és pedig összesen voltunk 187-en.

Délután ünnepi beszéd, melyet a vennesi bibornok-püspök mondott, aki a vonatról, mely egy órát késelt, egyenesen a szószékre ment és szép szavakban ecsetelte a misszionárius életét. A szent beszéd után Te Deum, amelyet a párizsi bibor-

nok érsek tartott. A legméltóságosabb Oltáriszentséggel adott szent áldás fejezte be az ünnepségeket.

A szent áldás után fényképezés az Anyaház udvarán. Az első képre a nagygyűlés tagjai, az egyes tartományok kiküldöttjei kerültek, a másodikra az összes vendégek.

Másnap reggel indulni akartunk visszafelé, de a jó Isten másképp akarta. Vacsora után ugyanis megtudtuk, hogy a kedves testvér, aki a visum-ért ment, visum nélkül jött haza. Elmondta, hogy majdnem „európai bonyodalom” lett a dologból, amennyiben a francia hivatalnok elutasította a francia testvért, amit a „grand nation” polgára nem viselhetett el. Szemére hányta a hivatalnoknak, hogy miért ül itt, ha a feleknek szolgálatára nincsen. Megmondta neki, hogy ő is francia és végigküzdötte a háborút és hogy azok, akiknek érdekében jár, neki testvérei. Végre odavágta neki, hogy az ily eljárással nem szerez a külföldön dicsőséget nemzetének.

E szép szavak mind elhangzottak, de visum még sem volt. Megindult a telefonálás. Az egyik misszionárius, aki a rendőrfőnöknek személyes ismerőse, szemrehányást tesz a rendőrfőnöknek; ez leszidja a hivatalnokot. A sok telefonálás vége az, hogy másnap biztosan megszerez a visum. Így tehát elutazásunkat egy nappal el kellett halasztanunk.

Ez az egy nap nagyon kapóra jött, mert így alkalmam volt a generális asszisztens urakat, — akiket eddig, mert a sok ünnep következtében nagyon el voltak foglalva, nem találhattam meg — meglátogatni. A legnagyobb szeretettel beszéltek a tartományok Benjáminjáról: a kis magyar viceprovinciáról.

Megjött a dél, s nekünk még mindig nem volt visumunk. Délután magunk mellé vettük azt a francia testvért, aki előtte való nap annyira megvédte a francia nemzet és a mi becsületünket és elmentünk a francia rendőrségre. Félőrai sorbaállítás után, minden szó és nehézség nélkül, megkaptuk a visumot.

Visszajövet, mert a közelben volt, megnéztük a párizsi székesegyházat, amelyben pár nap előtt már voltunk, de meg nem nézhettük, mert akkor épp püspökszentelés volt. Most üres volt a templom s így alaposan megszemlélhettük. Talán többet is láthattunk volna, de zuhogott az eső, felhős volt az ég s így a különben is sötét templom még sötétebb volt.

Július 23-án utolsó szent misénk szent Vince ereklyéinek árnyékában, utolsó üdvözlése a szent helyeknek. Épp autóra

akarunk ülni, midőn föltisztelendő Parrang úr még egy közel másfél méter hosszú tekercest nyom a kezembe e szavakkal: „Ezt is vigye magával; ez föltisztelendő generális Atyánk ajándéka.” A generális atyák arcképcsarnoka volt. Mint valami ágyúcső, úgy nézett ki a dolog. Hónom alá vettem és szerencsésen haza is hoztam.

Reggel kilenc órakor hagyta el vonatunk a „L'Est” pályaudvarból Párizst. Zsufolt kocsik; alig kaptunk helyet. Az utat Párizstól Baselig ezúttal nappal tettük meg. Most láttuk, hogy nem sokat veszítettünk azzal, hogy Párizsba menet éjjel utaztunk át Franciaországon. Az út elég egyhangú. Jó, hogy a vonat szédítő gyorsasággal halad s alig áll meg egy-egy állomáson.

Párizsban nem kaptunk direkt kocsit s így Baselen át kellett szállnunk. A gyorsvonat élkező kocsiában magyar hirdetésre akadunk: Saxlehner szomszédunk hirdette magyar nyelven is: „Hunyady János keserűviz”-ét.

Baseltől Zürichig még világos volt, s így gyönyörködhettünk a tájban, melyet odautaztunkban az éjjeli sötétség miatt nem láthattunk. Nem oly szép, mint a Zürich-Buchs-i részlet, de azért méltó a megtekintésre.

Zürichben pap száll be kocsinkba, aki csakhamar észreveszi, hogy magyarok vagyunk s bemutatja magát, mert ő is magyar: Sopronban képzőntézeti igazgató.

Nagyon megörült, hogy magyarokkal találkozott, de főképp annak örült, midőn megtudta, hogy mi reggel nyolckor Schwarzachban kiszállunk és misézünk. Velünk tartott.

Schwarzachban az állomáson föltisztelendő Rech úr várt reánk. Örült, hogy kettő helyett hárman érkezünk, csak az nem tetszett neki, hogy már délben továbbállottunk.

E vonat még zsufolabb volt, mint amelyet reggel elhagytuk. Itt ismét harmadosztályra volt jegyünk, de most nem utaztunk oly jól, mint odafelé. Kísértésben voltunk, hogy ráfizessünk és átmenjünk a második osztályba, de ellenálltunk a kísértésnek már csak azért is, mert nem volt annyi osztrák pénzünk.

Este félkilenckor értünk Wienbe. Az első pillanatra aggódunk, hogy nem kapták meg a táviratunkat, mert nem várt senki az állomáson. De alig tettünk pár lépést, elénk bukkan a testvér és átveszi bőröndjeinket és Parrang úr „ágyúcsövét.” A Kaiserstrassei missióház kertajtóján keresztül, amely szemközti van a pályaudvarral, pár perc múlva tető alatt voltunk.

Csak egy éjszakát töltöttünk Wienben és másnap szentmise után már ismét a vasúti kocsiban ültünk, hogy ezúttal ne is szálljunk ki hazáig. Még a wieni állomáson megvizsgálják az osztrákok az útlevelet és a csomagokat. Az útlevélben áthúzta a határőr az osztrák visumot annak jeléül, hogy lejárt; a csomagok tartalmára ezúttal éppen nem volt kíváncsi.

Hegyeshalomnál felszálltak a magyar kalauzok és a fináncok, akik velünk szemben nagyon udvariasak voltak, de nagyon szigorúak a velünk együtt utazó osztrák családdal szemben. Úgy látszik, gyanítottak náluk valamit, mert nem találtak vámköteles dolgot, megvámoltak egy játékkórát, egy csomag csokoládét és egy csomag kekszet. Lám ilyen az igazság. Egyik „ágyúcsövet” vihet magával, másoktól meg elveszik a kekszet is.

Midőn, némi késéssel, délután két órakor megérkeztünk és a kalauz „Kelenföld”-et kiáltott, úgy érzem magamat, mint aki álomból ébred föl. Csakugyan Párizsban voltunk, avagy csak álmodtuk ezt? Ha vasúti jegyünk utolsó szelvénye nem leit volna kezemben, még elhittem volna, hogy álom volt az egész; de így bizony valóság volt s legyen hála a jóságos Istennek, hogy szerencsésen vezetett a hosszú úton és egészségesen vezérelt haza mindkettőnket.

Vége.

Zarándokút a szent évben.

(Folytatás.)

Másnap abban a szerencsében részesültem, hogy a kármelitáknál, a kis Jézusról nevezett Teréz nővér oltáránál, misézhettem. Szentmise után a Canale Granden, Velence főutcáján végighajóztunk a Szent Márk templomba. Alighogy elindultunk a partról, élénk tárult a tenger büszke királynője, mely századokon keresztül rettegésben tartott hatalmas birodalmakat. Egy mesebeli országban éreztük magunkat. Azok a mesebeli aranypaloták, amelyekről gyermekkorunkban annyit hallottunk, a valóságban itt szemeink elé lépnek. Gyönyörűbbnél gyönyörűbb, a legkiválóbb művészi ízléssel épített paloták. A keleti és nyugati építészeti művészet a leggyönyörűbb harmóniába

olvad össze. A paloták bejárata rendszerint egy tágas oszlop-csarnok, amely felett az emeleten egy loggia foglal helyet, sűrűn egymás mellé épített nagy ablakokkal, amelyek természetesen ugyanolyan stílűek, mint a palota maga, de van kivétel is. A legtöbb gótikus. Ehhez járul még a gondtalanságot és vidámságot lehelő különféle színű kövekből álló díszítés.

Egy hatalmas palota vonta magára figyelmemet, amelynek a Canale Grande felé néző falán e szavak olvashatók: „Non nobis... non nobis.” Igen, e gyönyörű velencei színpompa fel-emeli a lelket a jó Istenhez, ki lelket és tehetséget adott az embernek, hogy ily gyönyörű várost építsen a tenger vizén.

Wagner Richard, a nagy német zeneszerző és költő lakott ebben a palotában és ez a felírás utolsó szavait örökíti meg. Mintha csak azt akarná mondani, hogy az a sok dicsőség, amely ez életben osztályrészem volt és amellyel még elhal, moznak az emberek halálom után, ne az enyém legyen, Uram, hanem a tied.

15-20 perc alatt ott voltunk a hatalmas SzentMárk-téren. Körülveszik az úgynevezett procuraziák, a Doge-palota és a háttérben a Szent-Márk székesegyház. Bizánci stílusban épített hatalmas bazilika. Építésének története egy kicsit furcsa. A velenceiek ugyanis, miután megalapították cölöpvárosukat, csakhamar nagy hatalomra tettek szert. Minden nagy városnak volt ebben az időben pátriárchája. Nekik is kellett volna. De hát hogyan? Velence új város, apostol nem járt arra, apostol-sír sincs ott, nincsen tehát jogcím a pátriárchátusra. A ravasz velenceiek azonban nem jöttek zavarba, hanem egyszerűen ellop-ták Alexandriából szent Márk holttestét, felépítették tiszteletére a hatalmas bazilikát és köveleltek maguknak pátriarchátust, amit meg is kaptak. A bazilika görög kereszt alakjában, cölö-pökre van építve és hatalmas kupolákkal fedve. Belseje arannyal, bronzéktárgyakkal és főleg keleti márvánnyal van díszítve. A legszebbek a karzatot ékesítő bibliai jelenetek a legkiválóbb festőktől.

Ha az ember a Márk-tér felől közeledik, azonnal szemébe ötlök a főkapu fölött levő négy hatalmas bronzparipa, amelyek Néro és Traján császárok diadalkapujáról valók. Nagy Konstantin Konstantinápolyba vitte őket, ahonnan a velenceiek 1204-ben elrabolták.

A bejáratnál három piros kőlap van, annak az emlékére,

hogy itt békült ki hosszas háborúk után a diadalmas III. Sándor pápa Barbarossa Friggyessel. A templom padlózata tele van mozaikkal, körülbelül 4240 m²-nyi területben. A Márk-tér délnyugati sarkában emelkedik a 98 méter magas Márk-torony. Ezzel szemben van az óratorony. Minden negyedórában két hatalmas bronzember nagy kalapáccsal megüti a harangot.

Majd megnéztük a Doge-palotát. Itt láttam az első néger papot. A galériában gyönyörűbbnél gyönyörűbb képek vannak. A legnagyobb hatással volt rám Tintoretto-tól szent Katalin eljegyzése. Szent Katalin elveszi szüzességének végtelen jutalmát, magát az Úr Jézus Krisztust. Arca sugárzik az örömtől, amint az angyalok társaságában isteni Jegyese elé siet, ki uj-jára húzza az örökké tartó eljegyzés gyűrűjét.

A nagytanács termében, ahol azelőtt Velence patriciusai a város ügyeit tárgyalták, van a világ legnagyobb olajfestménye, Tintoretto paradicsoma. 22 méter széles és hét méter magas.

Innen, a sóhajok hídján át, a földalatti börtönökbe mentünk. Rettenetes sötét lyukak ezek. Egyik-másik alig másfél négyzetméternyi nagyságu. Az ember beleborzong, ha arra gondol, hogy ide valamikor embereket ítéltek és hogy az ide ítéltek feje többnyire egy kis lyukon át kigurult a tengerbe.

Délután kihajóztunk a Szent-György kolostorba, a magyarok apostolának, szent Gellérnek, bölcsőjéhez. Útközben érdekes látványban volt részünk. Fekete posztóval bevont gondolóra koporsót helyeztek, egy másik ilyen gondolóra felszállt a pap és a ministránsok, egy harmadikra meg a halott hozzátartozói. Így eveztek ki a várostól néhány kilométernyire levő temetőbe. Majd megnéztük a híres Giovanni e Paolo templomot. Sok magyar vonatkozást is találtunk itt hazánk dicső korszakából, Nagy Lajos király idejéből. De volt itt egy másik emlék is, egy szomorú emlék. Egy osztrák bomba, amelyet éjszaka egyóra körül egy repülő dobott le, a templom egy részét úgy tönkre tette, hogy restaurálásra szorult. Ne csodáljuk, hogy a jó Isten büntetése erősen sújt bennünket. A déli és nyugati harctereken sok templomot rongáltak, sőt semmisítettek meg csapataink felsőbb parancsra, repülőink sokszor önszántukból. Lehet, hogy jószándék vezette őket, midőn tönkre akarták tenni az ellenség művészetét és műkincseit, de elfelejtették, hogy ezek a nagy értékek nem az illető ellenséges államok tulajdona, hanem az Anyaszentegyházé, amely a jó Isten dicsőségére fordítja őket.

De siessünk, hagyjuk el a lagunák városát, különben sohasem érünk Rómába.

Június 25-én délben tizenkét órakor tovább indultunk a mosolygó Lombárd-Alföldön át Florenche, ahova este kilenc órára meg is érkeztünk. Fél tízre bekocsikáztunk ketten a misióházba, ahol a rendtársak tárt karokkal fogadtak. Könnyekig megható látvány volt, mint siettek sugárzó arccal és tárt karokkal a testvéri ölelésre, pedig sohasem láttuk egymást. Itt eszembe jutottak az Üdvözítő szavai: „Ki elhagyja atyját vagy anyját vagy testvéreit stb. százannyit nyer és még hozzá az örök életet...” és „arról ismernek meg titeket az emberek, hogy szeretitek egymást.” Igen, szent Vince gyermekeit a szeretetről kell megismerni. Hiszen a szeretet hozta létre mindkét társulatot és a szeretet a célunk. Mily szívesen gondolok vissza a florenci házra és a rendtársakra! Maga a ház nem szép, igen régi, több ezer esztendő, de a szeretet, amely a rendtársakat egymással és szuperiorjukkal egyesíti és az ebből származó boldogság, amely arcukról lesugárzik, valóságos paradicsommá teszi ezt az ódon házat. Volt itt két ir rendtárs is átutazóban. kiket ugyanaz a testvéri szeretet hatolt át. A nyelv sem okozott nehézséget, mert hiszen van nekünk egy közös anyanyelvünk, az Anyaszentegyház nyelve, melyet szent Vince fiai, hála Istennek, mindenütt elég jól kezelnek, s ez a latin nyelv.

A sok erekllye közül megmutatták szent Vince egyik botját. Közönséges sima bot, melynek fogója kalapáccszerűen van a bot vastagabb végére erősítve, mint a magyar fokos. Színe fekete. Megilletődve csókoltuk és néhány lépést sétáltunk is vele.

Itt kaptunk először olasz kosztot, amitől annyira féltünk és pedig alaptalanul. Péntek volt. Az ebédnél leves helyett hoztak egy jó porció makaronit, rajta egy kanál vaj és sajt rászórva. A szomszédom összekeverte, hát én is összekevertem és hozzáfogtam. Bekebeleztem az egészet, pedig nem volt kicsi porció. Egyszer csak oldalba boxol a szomszédom és huncutkásan odasandít az én kedves, jó magyar rendtársamra, aki nem tudott megküzdeni a nagy lányér makaronival.

Ha visszagondolok a gyönyörű dómra, a régi művészi keresztelőkápolnára, a temetőre, melynek minden egyes síremléke milliókat érő remekmű, mindez elhomályosodik, hogy úgy

mondjam, eltörpül a Borgo di S. Jacopón álló formátlan, ósdi missióház mellett, mert azt szent Vince szelleme és szeretete hatja át, míg amaz hideg kő és márvány.

Június 27-én délben tovább utaztunk az Appeninek gyönyörű vidékén át az örökvárosba. Közel ötven kisebb-nagyobb alagúton száguldott át vonatunk. Az olaszok nem törődnek sem az alagúttal, sem a kanyarulattal, mindenütt egyforma sebességgel száguldanak. Vonatunk egy széles völgyben haladt, melyet magas hegyek vettek körül. A hegyeken épült középkori sziklavárák, melyeknek javarésze még ma is lakott, romantikus színezetet adnak a vidéknek. Este tíz óra körül értünk az örökvárosba. A Róma előtti utolsó állomásnál elmondta csapatunk közösen az esti imát, majd elénekeltük a pápai himnuszt és még néhány éneket a Boldogság Szűz tiszteletére és így léptünk a vértanúk véréből megszentelt földre.

Az állomáson már vártak a külön villamosok, valamint a zarándokolók ügyeit rendező római bizottságnak egy tagja, egy öreg kanonok, ki hűségesen kalauzolt bennünket római tartózkodásunk ideje alatt. Tizenegy órára beérkeztünk ketten a Via Marcantonio Colonna-ban levő internacionális tanulmányi házukba, ahol az asszisztens úr igen szívélyesen fogadott bennünket. Éjfél lett, mire pihenőre tértünk.

Másnap a szentmise után azonnal kimentünk a lateráni templomba. A templom előtti téren már gyülekeztek a zarándokok. Miután rendbeálltunk, lelki vezetőnk megható szavakkal ecsetelte a templomba való belépés fontosságát. Ez a templom a tulajdonképeni pápai templom, az archibasilica. Hivatalos címe: „Sacrosancta Lateránsis Ecclesia omnium urbis et orbis ecclesiarum mater et caput.“ (A Lateráni Szentegyház a Város és a földkerekség valamennyi templomának anyja és feje.)

Nagy Konstantin építette. Azóta néhányszor összedől és leégett. Számos változáson ment tehát már keresztül az évszázadok folyamán. A legrégebbi a főhajó mennyezete, mely még Michel Angelo terve szerint készült, valamint a padozat mozaik képei. Az előcsarnok bal oldalán van Nagy Konstantin szobra, melyet palotájából hoztak ide, tehát már 1700 esztendő. Mivel a templom öthajós, azért öt bejárata is van. A jobb oldalon, a második bejáratától nem messze, van egy magyar emlék: II. Szilveszter pápa átadja szent István követének a ma-

gyar koronát. Egy igen régi oltár tabernákulumában őrzik az apostolfejedelemeknek, szent Péternek és szent Pálnak fejét. A pápai oltárban van egy faasztal, mely a hagyomány szerint szent Péter oltára volt.

Innen, Rómában már régen nem látott körmenetben, a Santa Maria Maggiore bazilikába vonultunk. Ez jelenleg Rómának legrégebbi Mária temploma. A legelső Mária templom már az üldözések idején épült, de ma már csak a romjai vannak meg. Jubileumi ájtatosságunk elvégzése után csak fél kettőkor értünk haza, úgy, hogy legnagyobb sajnálatunkra a rendtársakkal már nem ismerkedhettünk meg.

Délután elvégeztük a híres Gesu templomban jubileumi szentgyónásunkat. Hála Istennek, nem igen maradtak el. Utána néhányan felmentünk szent Ignác, szent Alajos és Berchmans szent János szobájába. Kicsi kis cellácskák ezek, de belőlük indult ki az a hatalmas szellem, mely megállította a reformációt és melynek, mi magyarok, is köszönhetjük, hogy nem vagyunk kálvinisták, hanem a katolikus Anyaszentegyháznak gyermekei. Hiszen a mi Pázmány Péterünk ezekben a szobákban szívta magába azt az erőt, itt öltötte fel azokat a fegyvereket, melyekkel szent hitünket diadalra juttatta. Hálátel szívvel léptünk ezekbe a szobákba és megköszöntük a jó Istennek, hogy ilyen férfiakkal ajándékozta meg Egyházát.

A következő napokban elvégeztük jubileumi ájtatosságunkat a „Falakon kívül levő szent Pál baziliká“-ban és a vatikáni szent Péter templomban. Az ájtatosságok elvégzésével bő alkalmunk nyílt Róma nevezetességeinek szemlélésére.

A legelső út természetesen a szent Péter templomnak szólt. Szent Péter és szent Pál napján voltam ott először és pedig este fél tíz órakor. Az nap volt először alkalmunk a rendtársakkal megismerkednünk. A világ minden tájáról jönnek össze a Casa internacionáléban. Ez tulajdonképpen Kongregációnk nagy tanulmányi háza. Majdnem minden provinciából vannak ott fiatal emberek, kik az ottani pápai egyetemen magasabbfokú kiképzést nyernek a hittudományokban és a bölcséletben. Magyar, sajnos, még nincs ott.

Azonkívül a világ minden tájáról Rómába jövő misszionáriusok itt szoktak megszállni. Voltak ott tehát: németek, franciák, spanyolok, amerikaiak, irek; Konstantinápolyból, sőt még Indiából is jött egy püspök titkárával. A legtöbbször váltakoz-

nak az amerikaiak. Azok sokat utaznak. Alighogy elment három ilyen fekete inges amerikai, már jött más három. Az amerikai rendtársak nem járnak reverendában, hanem — mint minden amerikai pap — teljesen civilben, csak az ingük fekete és a gallért hátul kapcsolják össze, úgy, hogy kollárénak látszik. Mellesleg megjegyzem, hogy a kis makra pipát nem eresztik ki a foguk közül, hanem egész nap füstölögnek, mint egy kémény. Máskülönben igen jámborak. Az asztalnál a szomszédom egy öreg amerikai rendtárs volt, kivel igen megbarátkoztunk. Különben útban volt Párizsba, mivel a sexennális gyűlésre deputáns volt. Az asztalnál mindig „Tu autem” volt a vendégek tiszteletére, vagyis nem olvastak, hanem beszélgettek.

Egészen otthon éreztük magunkat, hiszen ugyanazokat a szokásokat, ugyanazt a szellemet találtuk itt, mint otthon, és ez szent Vince szelleme. Mindenféle nemzetből valók voltunk és mégis testvéreknek éreztük magunkat. Az első nap főképp a hollandokkal és lengyelekkel társalogtunk, mert ezek tudtak németül. Ezek azonban a spanyolokkal együtt másnap már haza utaztak, ki-ki a provinciájába, mert vége volt az iskolai évnak. Csak a francia és angolnyelvűek maradtak ott. De ezekkel is igen könnyű volt a társalgás, mert jól kezelik a latint. Igazán hálás szívvel gondolok vissza a sok és kedves figyelemre, amellyel elhalmoztak. Igaza volt az öreg amerikai rendtársamnak, ki egyszer az asztalnál könnytől ragyogó szemmel fordult hozzám az ő sajtós angolos kiejtésével: „Licet ex diversissimis simus nationibus, tamen quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum.” „Jóllehet a legkülönbébb nemzetekből valók vagyunk, mégis mily jó és mily gyönyörűséges a testvéreknek együtt lakniok.”

Mint már jeleztem, Péter-Pál napján este mentem először két hosszúszakállú konstantinápolyi rendtárssal a szent Péter templomba. Gyönyörűen ki volt világítva. Igazán azonban csak a következő napokban nézhettem meg.

Amint az ember a Szent Péter térre ér, szemébe tűnik egy hatalmas nagy obeliszk, mely Caligula császár cirkuszát díszítette. Egyiptomból hozták ide, mai helyén V. Sixtusz óta áll. A mai vatikáni épületek helyében, a pogány korszakban császári kert állott, a kert közepén a híres cirkusz, melyben százával és ezrével dobták a keresztényeket a vadállatok elé. A kertben rendezte Néro császár az első nagy vérengzést a ke-

resztények ellen Róma felgyújtása alkalmából, 64-67-ben Krisztus után. Itt feszítették keresztre Péter apostolt is 67-ben és pedig az említett obeliszk mellett. A vatikáni kertek alatt elhúzódo Via Cornelia mellett temették el. Már Anacletus pápa sírkápolnát emlegetett föléje. Ezt könnyen megtehették, mert a pogány rómaiak nagy tiszteletben tartották a sírhelyeket. Itt temették el később a pápákat is, egészen a II. századig.

A III. században keletkezett a Via Appián, mely Róma déli részén van és végighúzódik egész Itálián, a szent Sebestyén katakomba. Ide hozták át szent Péter holttestét a vatikáni dombról és szent Pál holttestét a Via Ostiensisről. Itt voltak egészen Nagy Konstantin koráig, ki felépíttette a lateráni templomot és a szent Péter templomot. Ekkor helyezték át az apostolfejedelmek fejét a lateráni templomba, a többi részt a szent Péter templomba. A szent Péter templom ősbazilika stílusban épült. És pedig a régi pogány Apollo templom anyagából. Idők folyamán rongálódott, végül II. Gyula pápa hozzáfogott az építkezéshez, mely nagyrészt a nagy Michel Angeló terve szerint történt és így megépült a mai reneszánsz stílusú szent Péter templom. Sajnos, a régi bazilikát teljesen lerontották.

A szent Péter templom belsejét nem írom le, különben sohasem jutunk a végére. Csak azt jelzem, hogy az úgynevezett Confessioban nyugosznak az Apostolfejedelmek holttestei. Ezt Nagy Konstantin óta egyetlen egyszer sem nyitották ki. A szent-ségi oltárhoz közel, a jobboldalon, arra már nem emlékszem, melyik hajóban, van szent Vince atyánknak egy nagy szobra, tiszta fehér márványból. Alatta egy szobor számára van még hely, úgy látszik, ezt boldog Anyánk számára tartogatják. A bejárattól jobbra, az első mellékoltéron, van Michel Angelonak híres Pietája, ezt 24 éves korában véste. Ugyancsak itt van egy oszlop, melyet a jeruzsálemi templomból hoztak. Több pápa van itt eltemetve, kik közül főképp XI. Incét említjük meg, kinek mi, magyarok, sok hálával tartozunk. Az ő fáradozására és hathatós támogatásával szabadult meg Magyarország a török hódoltságtól. Boldoggáavatási pöre be van vezetve. Ugyancsak itt van eltemetve, az alsó templomban, X. Pius pápa, kinek sírjához csak úgy tódulnak az emberek.

A szent Péter templommal összefügg a nagy vatikáni palota, a Szentatjának 1870 óta állandó lakóhelye. Itt székelnek a „római Egyház szent Congregatiói,” melyek a Szentatvát tá-

mogatják a világegyház kormányzásában. Hogy milyen óriási munkát végeznek ezek, arról fogalmat szerezhettünk abból, ha meggondoljuk, hogy a Vatikánba naponként 35.000 levél érkezik a világ minden részéből, melyek sürgős elintézését követelnek. Mindezt a nagy munkát a Szentatya irányítja és vezeti. Nem csodálhatjuk tehát, ha a Szentatyán állandóan bizonyos fáradság mutatkozik.

Július 1-én voltunk a Szentatyánál kihallgatáson. Reggel a Szentatya szentmiséjét hallgattuk, délután 6 órakor mentünk kihallgatásra. A trónteremben felállítottak bennünket, külön teremben a nőket és külön teremben a férfiakat. Sajnos, a hölgyek közül néhányat el kellett küldeni, mert kevés volt a ruhájuk.

Leírhatatlan az a hatás, melyet a Szentatya megjelenése váltott ki. Tessenek csak visszagondolni generális Atyánk látogatására, hogy lángolt szívünk a gyermeki szeretettől. Így voltunk itt is. Midőn atyai szeretetével mindannyiunk kezét megszorította, mintha nem is ő lett volna, mintha nem is ő szölt volna hozzánk, hanem maga az Üdvözítő, kinek ő a földi helytartója. Igazi atyai szeretettel beszélt hozzánk. „Megáldalak titeket — mondotta — megáldom azokat is, kik nem jöhettek el, kik szíveitekhez közel állnak, szüleiteket, testvéreiteket, rokonaitokat; megáldom az egész magyar nemzetet, ennek a sokat süjtölt nemzetnek minden kívánságát, megáldom főleg a betegeket, hogy türelemmel viseljék el szenvedéseiket stb. Jelenlevő nővéreink — hiszen ezek mindenütt vannak, a Szentatya közvetlen közelében is — azt mondták, hogy soha egyetlen zarándok csoporthoz sem beszélt ilyen meghatóan és ennyi szeretettel. Egy világi úr sügta a fülembe: „Nem méltó ez a bűnös világ, hogy ilyen férfiút hordozzon!”

Istenem, mennyi erő és mennyi hatalom rejlik ebben az emberben! Mi éreztük ezt, de éreztük azt is, hogy ez a nagy hatalom nagy életszentséggel és nagy-nagy atyai szeretettel egyesül. Mintha maga az Úr Jézus lett volna közöttünk.

A vatikáni palotában van még a híres vatikáni múzeum is. A világ legnagyobb műkincsgyűjteménye ez. De erről csak nagyon keveset. Mindjárt a bejáratnál van a híres „sala della croce greca,” vagyis a görög keresztalakú terem. Itt van szent Ilona, Nagy Konstantin császár anyjának és szent Constantia, Konstantin leányának szarkofágja vörös márványból. A következő teremben van a híres otricoli Zeus szobor még Krisztus

Urunk előtti időkből. Majd jön a múzsák terme Apollo isten szobrával szintén az ókorból. Majd egy nyitott udvaron keresztül jut az ember egy terembe, melyben az ókori művészet négy csodája van. A Laokon csoport. Laokon trójai pap fiaival együtt káromolja az isteneket, mire ezek kígyókat küldenek rájuk, melyek néhány pillanat múlva megölik őket. Rettenetes az a kétségbeesés, amely az arcokon visszatükröződik. A második a belvederei Apollo szobor; majd két bajvívó és Antinous szobora. A többi mind kihagyjuk, mert hiszen az olvasót ezek a dolgok nem igen érdeklik.

Menjünk át a híres Sixtusi kápolnába. IV. Sixtus pápáról van elnevezve. Mennyezetét a híres Michel Angelo festette és pedig állandóan a hátán fekvő. Nehéz volt a munka, ideges is lett szegény és mikor II. Gyula pápa elment oda, hogy utasításokat adjon neki, sokszor kifakadt: „Ha nem értesz hozzá...!” Néha még az ecsetet is hozzávágta, de megtehetette, hiszen jóbarátok voltak és azok is maradtak.

A mennyezet közepén van az Üdvözítő megjelenése a földön, e körül pedig különféle öszösvetségi előképek. A legismeretesebb Ádám teremtése. Szentképeken, levelező lapokon minduntalan látja az ember. Ádám a paradicsomban fekszik, fölötte fellegekben lebeg az Úr, kezét feléje nyújtja s így mintegy életre kelti.

A vatikáni könyvtárban van a híres codex vaticanus, a legrégebbi szentírási kézirat görög nyelven. A könyvtárnak különben 300.000 kötete van. Itt találtuk továbbá a magyar szent koronának egy másolatát színaranyból és Mátyás király breviáriumát.

A vatikáni képtár nem nagy, de a legkiválóbb festők művei feltalálhatók. Itt van például a legnagyobb keresztény festőnek, Raffaelnek műve: Urunk színe változása. A vatikáni képtárból kiindulva, az utcán keresztül jut az ember a vatikáni kertbe. Itt volt a múlt esztendőben felállítva a nagy missziós kiállítás, de erről majd a következő számban.

Folytatjuk.

Csodásérem.

A szeplőtelen Szűznek köszönhetem, hogy egy zsidó férfi betegem a csodásérem folytán tért meg.

Az említett betegem mindig különös nagyrabecsülésel viseltett a nővérek szép munkaköre iránt és midőn állapota súlyosbodott, arra kért fel, hogy amennyire csak lehetséges, nővérek ápolják őt. Természetesen, felhasználtam betegem bizalmát s alkalomadtán Isten iránt való bizalmat csepegtettem szívébe. Igen jól esett betegemnek a részvétteljes ápolás, és ha fájdalmai nagyobbodtak, Istenhez fohászzkodott, miközben kisebb fohászimákat vegyíttem közéje. Hogy fájdalmai enyhüljenek, a szegények részére kis összeget szokott adni, mert, amint mondotta, bármily csekély összeget is ad a szegényeknek, ő akkor mindig megkönnyebbül.

Egy alkalommal úgy nyilatkozott, hogy valamikor régen katolikussá akart lenni. Erre azt mondtam neki, még nincs késő, Isten kegyelmével még megtörténhet, csak fohászkodjék a jó Istenhez ezen fohással: Add meg, Uram Istenem, nekem a hit kegyelmét. Betegem különben is igen szerette, ha vele fohászimák alakjában imádkoztam, de ezt csak akkor tettem, midőn vele különben is foglalatostkodtam. Mikor azután többi munkám után néztem, meglepetésemre betegem hangos szóval mondja, vagy inkább kiáltja: Uram, Istenem! én hiszek tebenned, remélek tebenned stb. Gondoltam, hála Isten, ez már nagy lépés. Mivel édesanyja és rokonai nagy zsidók voltak, azért nyakába a csodásérmecskét nem tehettem, hanem a zöld skapuláréra varrtam az érmecskét és így bevarrtam a beteg vánkósába, persze titokban és betegemmel többször hívtam segítségül a szent Szűzet. Magam is buzgón imádkoztam megtéréseért.

Megkérdeztem egy alkalommal, milyen szándékkal, vagyis hogyan szeretne meghalni? Mire azt felelte, ő kész

lenne a katolikus hitet felvenni. Nagy örömömrre, amennyire időmből kitellett, míg ápolásával foglalkoztam, fel-tűnés nélkül a hitigazságokban is oktattam. Azután bejelenttem a kórház lelkészének, kinél szintén igaz bátorsággal vallotta meg hitét és szándékát jó betegem.

Rokonainak is bevallotta szándékát, de ezek annyira fölháborodtak tőle, hogy még az orvosok is tudomásul vették. Engem is kikérdeztek betegem szándéka felől, mire bátran ily feleletet adtam: Kérem, tessék a beteget kikérdezni, hiszen még él és ő mindenki előtt bátran megvallja a megismert igazságot. Az orvosoknak azonban nem volt bátorságuk a beteget kikérdezni. A sok izgalom után betegem is majdnem egészen elállt szándékától. Megingott, úgyannyira, hogy már nem is szeretett a hitről és imáról hallani. Úgy mondotta, egy időre el kell állania szándékától. Igen elszomorodtam és már egészen föladtam a reményt betegem megtérését illetőleg. Az imával azonban nem hagytam föl, sőt másokat is fölkértem, imáim és szándékom támogatására. Annál is inkább aggódtam, mert éppen Budapestre készültem lelkigyakorlatokra és gondoltam, bizonyára majd akkor fog meghalni, míg távol leszek.

Csodák csodájára, betegem állapota hirtelen rosszabbra fordult, éppen elutazásom előtt pár nappal, és szentmiséről hazajövet, valami ellenállhatatlan erő vonzott először is ezen betegemhez, ki szív baja miatt már alig beszélt. Hamarosan megkérdeztem, akar-e megkeresztelkedni és a hitigazságok felől is kikérdeztem, mire összes erejét összeszedte és mindenre egész szívéből igennel felelt.

Hamar papért akartam küldeni, de mivel ezt már betegem be nem várhatta, szépen lehajtotta fejét, mintegy várta a keresztvizet és Isten kegyelmével szépen megkereszteltem. És pedig oly ügyesen, hogy senki sem vette észre. Alig néhány percig élt még megkereszteltetése után.

Áldott legyen ezért is a szent Szűz!

N. nővér.

Társulatunk köréből.

Szent Vince kettős családjának általános főnökei.

X. CAYLA DE LA GARDE FELIX

1788 - 1800.

A jó Isten, aki öröktőlfogva intézi a nemzetek és társulatok sorsát, rendkívüli nehéz időkben és súlyos megpróbáltatásokban, rendkívüli kegyelmekkel és lelki tulajdonságokkal ruhazza fel földi helyetteseit.

Ilyen rendkívüli egyéniség volt Cayla de la Garde generális atya, aki a két társulatnak sajkáját a francia forradalom dühöngő vértengerén át vezette.

Cayla Félix Rodezben született 1743 február 19-én. A mély hitet és az Istenbe vetett bizalmat, amely egész életén át jellemezte, már az anyatejjel szívta magába. A jámbor gyermeket a Szentlélek minden adományával felékesítette. Már tanulóéveiben kitűnt társai közül szorgalmával, szerénységével és okosságával. 18 éves volt, mikor a cahorsi szemináriumban felvételt nyert. 1751-ben ugyanott letette a szent fogadalmakat.

A theológián gyors előhaladást tett és előjárói a tanári állást bízták rá. Eleinte a cahorsi szemináriumban, majd Toulousban tanított. Nagy tehetsége és erényessége bámulatba ejtette tanítványait.

Alig volt 34 éves, mikor Jacquier atya Rodezben, a Jezsuitáktól átvett nagy szemináriumban házfőnökké tette. Néhány évre rá a toulousi ház élén látjuk, melynek elhanyagolt állapotát teljesen rendbehozta. Itt nemcsak a tudomány ápolására terjedt ki figyelme, hanem főgondját az képezte, hogy az Egyház reményeiben, a fiatal klerikusokban, az egyházas lelkületet kialakítsa. Bármilyen kitűnő tehetséggel és egyéb adománnyal rendelkezett is

valaki, e bölcs előjáró nem nyitotta meg a szentély ajtaját olyan ifjú előtt, aki jelét nem adta, hogy későbbi éveiben is tántoríthatatlanul kitart a papi fegyelem és a szent hivatás erényeinek útján. Amilyen elnéző volt a hibák iránt, amelyek a fiatalságnak velejárai, olyan kérlelhetetlen szigorral ostromozta a jellembeli hibákat és a szenvedélyeket. Kész volt inkább elbocsátani a legtehetségebb ifjút, mintsem olyant megtűrni, aki a többire káros befolyást gyakorolhatott volna.

Ilyen szigorú és példás nevelési módszer mellett a toulousi szeminárium régi jóhírnevét újból visszanyerte, sőt a többi intézeteknek mintául szolgálhatott.

Mig Cayla úr Délfranciaországban a püspökök és a világi papság előtt nagy hirben állott, rendtársai Párizsban még nevét is alig ismerték. A cahorsi, vagy aquitaniai tartomány, ahol Cayla úr a társulatba lépett, a nagy távolság miatt keveset érintkezett az Anyaházzal. Így tehát teljesen ismeretlenül jelent meg, mint a tartomány kiküldötte, az 1786-ik évben tartott nagygyűlésen az Anyaházban, Párizsban, ahol a gyűlés titkárává választották meg.

Ez a hivatal, és még inkább az okos, szerény módszer, mellyel kitüntető tisztét teljesítette, mindenkinek figyelmét magára vonta. Szerény megjelenésének nagyra becsüléssel adóztak.

Az isteni Gondviselés tervében is elérkezett az idő, hogy gyertyatartóra helyezze az eddig elrejtett világgosságot.

Holleville úr, a társulatnak és Szent-Lázár-nak asszisztense, időközben meghalt, életének 76. évében. A többi asszisztens néhány jeles misszionáriust jelölt meg a kettős állás betöltésére. Jacquier generális atya azonban, aki előbb sok éven át a cahorsi szeminárium főnöke volt, és Cayla úr kiváló egyéniségét jól ismerte, őt választotta Holleville úr utódául.

A váratlan választást mindenki örömmel fogadta, hiszen jó hírneve már két évvel előbb megelőzte őt az

Anyaházban. Azonban Cayla urat súlyos betegsége megakadályozta abban, hogy állását elfoglalja.

1787 november 6-án a jó Isten Jaquier generális atyát is magához szólította. Mikor tehát Cayla úr betegségeből felépült és az Anyaházba érkezett, már epedve várta őt az elárvult család és reményteljes várakozásában nem is csalódott.

Cayla úr mély jámborsága, szerénysége, szabályhűsége mindenkit csodálatra ragadott. A heti oktatások mély hatást gyakoroltak rendtársaira. Leereszkedő, nyájas modorával mondhatni mindenkinek szívét megnyerte. Cayla úr mindjárt munkához látott. Tiszteletreméltó elődje, magas kora miatt, már hosszabb idő óta nem tarthatott kellő felügyeletet a ház egyes tisztségei felett és így bizonyos önállóság és függetlenség kapott lábra az Anyaházban. Cayla úr hamar fölismerte a baj forrását. Szelíd, de egyben erélyes rendeletekkel igyekezett az eredeti szabályhűséget helyreállítani. Ez a szigorú fegyelem többeknek nem ízlett. És, mert minden valószínűség amellelt szolt, hogy Cayla úr lesz a társulat általános főnöke, több testvér egyik szent kilencedet a másik után tartotta, hogy ennek megvalósítását megakadályozza.

Azonban a jó Isten, irgalmas szándékában süket maradt e kérések meghallgatásában, s Cayla úrban a társulatnak a válságos időkre szent Vince szellemétől áthatott, bölcs vezetőt adott.

Cayla úr a társulat általános főnöke a forradalom előtt.

Az 1788. év május 31-én tartott nagy-gyűlés alkalmával már az első szavazattöbbség Cayla urat ismerte el szent Vince törvényes utódául. Minden misszionárius, kiben megvolt a szent hivatás szelleme, örvendett a szerencsés választás hírének és jobb napokat remélt. Cayla urat a jó Isten minden szükséges adománnyal és kitűnő vezetőképesseggel áldotta meg, és így meg is valósította

volna a beléje helyezett reményt, ha a nagy forradalom romba nem dönti reform-terveit.

Az ujitási szellem, a kényelem-szeretet és a függetlenség lelke szent Vince családjába is becsúszott és máris nagy csorbát ejtett az eredeti szellemen. Cayla úr tehát mindjárt több javaslatot terjesztett a nagy-gyűlés elé a fegyelem helyreállítása végett, amit a kiküldöttek egyhangúlag jóváhagytak.

Hogy a tagokban főképp az engedelmség erényét fölélessze, mely nélkül a rend helyreállítása teljesen lehetetlen, a vizitátoroknak üdvös rendeleteket adott, hogy kötelességüket pontosan teljesítsék, hogy kétévenként a vizitációkat pontosan megtartsák és azok eredményéről őt, mint általános főnököt, értesítsék.

Cayla atya maga is jópéldával járt elől és hogy a társulat állapotáról és lelkihiányáról meggyőződjék, személyesen látogatta meg az egyes tartományokat. Látogatásait látható áldás és minden várakozást felülmuló eredmény kísérte. Cayla úr mindenütt megnyerte fiainak bizalmát és tiszteletét, ami méginkább fokozta tekintélyét. Sajnos, nem sokáig folytathatta áldásos útját. A Poitou-i tartományban már több házat meglátogatott, de a politikai lázongás csakhamar arra kényszerítette, hogy visszatérjen Párizsba. Alig érkezett meg, szörnyű katasztrófát kellett átélnie, Szent-Lázár erőszakos kirablását.

Kedves nővéreinket bizonyára érdekli, ha átmenőben a nagy francia forradalom eseményeit érintjük.

Az erőszakos rablás.

1789 július 13-án reggel háromórákor egészen váratlanul, egy vad rablócsorda közeledett fegyverekkel, botokkal, dorongokkal csöndben Szent-Lázár felé. Jeladásra fejszékkel, dorongokkal erőszakosan betörték a nagy kaput és pár perc alatt ellepték Szent-Lázár udvarát. Irtózatossággal kiáltoztak: „Kenyeret! kenyeret!”

Erre a vad lármára a papok, klerikusok, testvérek fölradtak álmukból és javarészben úgy, ahogy voltak, futásnak eredtek. Sokan felső ruháikat is otthagyták, amit a betörők magukra öltöttek és garázdálkodásuk közepette gúnyt űztek belőle.

Mivel kenyérért kiabáltak és a rablócsapat csak 40-50 tagból állott, a ház gondnoka hamarosan elrendelte, hogy vezessék őket a konyhába és telepítsék le. A testvérek asztalokat rögtönöztek, kenyérral, borral és hússal traktálták a hivatlan vendégeket. A rablóvezér fegyvereket kért a misszionáriusoktól és azt színelte, hogy meg akarja őket védelmezni. De mert ilyenek nem voltak a házban, pénzt követelt tőlük. A prokurátor és a házfőnök felállt egy padra, meg akarták őket nyugtatni és 600 livrest ajánlottak fel nekik kiosztásra, de ezt kevesellék, tehát még 800-at kiosztottak. A jó misszionárius urak azt gondolták, hogy most már csöndben elvonulnak és nem is sejtették, hogy egy óra múlva milyen pusztulásnak lesz színhelye a drága Anyaház!

A rablócsorda nem mozdult helyéről. A fővezér néhány embert küldött a ház kikémlésére, azt hazudván, hogy ezek mérnökök, akik a házat megtekinteni akarják. Félőt óráig tartott a házkutatás, ezalatt a tágas udvar megtelt csöcselékkel, férfiakkal, asszonyokkal, gyermekekkel, kik türelmetlenül vártak a jeladásra:

Végre, hat órakor, megadták a jelt. A csöcselék vad lármával berontott a ház belsejébe, egy pillanat alatt ellepte a szobákat, rabolt, tört, zúzott mindent, ami csak kezébe került. Az irodában, a könyvtárban a legértékesebb könyveket, dokumentumokat szanaszét hajigálták, összetriporták. Föltörték a pénztárt, a pénz csakúgy gurult ki belőle. Erre nekiestek, mohón kapkodtak utána, veszekedtek, átkozódtak, egymást ölték. A szép gyógyszerért, fizikai szertárt, konyhát, éléstárt, raktárt, pincét, padlást mind kifosztották. A pincében a vad csöcselék annyira lerészegedett, hogy a bort szabadon folyni engedte és 40-50-en belefulladtak. Sokan a gyógyszerért foyadéka-

ból ittak — likőrnek vélték — és megmérgezték magukat.

A fosztogató tömeghez mindig újabb csöcselék tábor csatlakozott. Ami csak mozdítható volt elcipeltek. Az asztalokat, ajtókat összetörték és az ablakon kidobálták. Az udvar telítve volt összetört holmival, szalmazsákokkal, összeroncolt bútorokkal. Szent Vince ereklyeszobáját sem kímélték. De mert ezeknek kevés értéket tulajdonítottak, javarészben az udvarra dobták. Így történt, hogy az utókor számára mégis megmaradtak e drága ereklyék, s még mai napig is kegyelettel őrzik Szent Lázárban. Sajnos, sok értékes ereklye, mint például szent Vince ágya és több más, ebből is elpusztult.

Ez az irtózatossosztogató körülbélül tíz óráig tartott. A templom fosztogatóását a déli órákra tűzték ki, de kifáradva a kegyetlen pusztításban, egyik jámbor misszionárius szelíd szavára, aki a szentélyt őrizte, sértetlenül hagyta a templomot.

A rablóbanda egy része, mielőtt elvonult, hogy a rombolást betetézze, fölgyjította a gazdasági épületet. A föltörő lángok rémületbe ejtették az egész városrészt. A gyorsan érkezett tűzoltóságot a rablók megtámadták, úgy hogy menekülniök kellett. Végre négy-öt század katonaság elűzte a rablókat és a tűzoltóknak sikerült a tüzet elfojtani.

A harctér, egy véres ütközet után, nem nyújthat siralmasabb képet, mint amilyen Szent Lázáré volt. A szörnyű pusztulás helyét a halottak és a haldoklók egész serege borította.

Hála az isteni Gondviselésnek, a misszionáriusok valamennyien megmenekültek. Akik azonban az utolsó percig hősieen kitarítottak, sok gúnyt, csúfolást és bánalmat szenvedtek. Így például két misszionáriust egy szekér gabonára felültettek, közéjük a fizikai szertárból egy emberi csontvázat helyeztek és így vitték a városon keresztül a gabonavásárra. Valószínűleg lemészárolták volna őket, de az a katonatiszt, akinek őrzetére bízták, meggőnyörült rajtuk és kimentette a rablók karmai közül.

Cayla generális atya is azok között volt, akik legtovább maradtak a házban. Ő is csak az erőszaknak engedve menekült két asszisztensével, a tűzfalon át, a szomszéd udvarra. A két prokurátor a templom esőcsatornáján mászott le és így jutott a szomszédos ház tetejére, s onnan le az udvarra.

De, ó, csodák csodája! az egyik köszvényben szenvedő papot a rablók maguk vitték át a szeretet leányainak Anyaházába. Két másik súlyos beteget pedig egy más szerzetesházba szállítottak. Az elmenekültek részben a fővárosban, a plébániákon és szerzeteseknél, részben pedig a falvakon kerestek menedéket.

Szent Lázár személyzete a foszlogatás alkalmával 320 tagból állott. El sem lehet képzelni a riadalmat, az ijedséget, amit éjnek idején a rablóbanda okozott.

Kiszámíthatatlan az anyagi kár, ami Szent Lázárt e szörnyű pusztítással érte. Mikor a francia gárda a rablókat széjjelúzta és Szent Lázár udvaráról a holtakat elszállították, néhány misszionárius visszatért a szétdőlt otthonba. De nem találtak egyetlen egy lakható szobát sem. Minden ajtó, ablak össze volt törve, egyetlen egy ép ágy vagy butordarab vagy konyhaedény sem volt található a házban.

Egyik szép teremben, ahol 160 gyönyörű festményt őriztek, pápák, püspökök, jótevők arcképeit, csupa összehúzott, összevagdalt vászondarab hevert a földön; még a festett falburkolatot is letépték.

A könyörületes jó nép egy templomban gyűjtést rendezett és így segítette Szent Vince szegény fiait, hogy a legszükségesebb javításokat eszközölhessék és a házat lakható állapotba hozhassák.

Még ez a megrendítő csapás sem zavarta meg Cayla úr lelki nyugalmát. A szétdőlt ház romjai között a régi szelidséggel járt-kelt. Szent Vincéhez hasonlóan, Isten újját látta a kemény megpróbáltatásban. A körlevélben, melyben családját a nagy szerencsétlenségről értesíti és támogatását kéri, megható módon nyilatkozik meg mély

hite és alázatos megnyugvása. „Isten megengedte, — írja — ezt a nagy szerencsétlenséget, hogy atyáink egyszerűségéhez visszatérjünk, és hogy hűségünket kimutaszuk irányában. Helyezzük most bizalmunkat teljesen Istenbe, hogy annál tökéletesebben hasonlíthassunk dicső alapítónkhoz, szent Vincéhez.

Cayla úr nagy gondot fordított az Anyaház helyreállítására, de máris mindenfelől vésztlósó hírek érkeztek és meglassították az újjászervezés munkáját. Ez a szörnyű katasztrófa csakugyan, — mint látni fogjuk, — csak szomorú előjátéka volt a még nagyobb szerencsétlenségnek, amely Franciaországban Szent Vince mindkét családját érte a nagy forradalom alatt.

(Folytatjuk.)

Hírek.

Angyali vendégségek.

Mária házunk csendes kápolnája a tavasz folyamán valóságos kis zarándokhellyé változott. Rövid időközökben, vasárnaponként, öt csoport ártatlan gyermeklélek végezte ott első szentáldozását.

A buzgó hitoktatónok valóban épületes jámborsággal készítették elő a főváros különböző iskoláiban a katolikus gyermekeket e fontos ténykedésre. S hogy ezt a napot minél ünnepélyesebbé s emlékezetesebbé tegyék a gyermekeknek, nagyontisztelendő Vizitátornök szívesen engedett a kérésnek és kis kápolnánkat e néhány órára rendelkezésükre bocsátotta.

A gyermekek különbözőképpen voltak csoportosítva. Voltak vegyes csoportok, fiúk és leánykák együtt, úgy 40-50-en. Más csoport csak leánykából, vagy csak fiúkból állott. Mindegyik hitoktató erre az alkalomra egy ki-

váló szónokot hívott meg s így a szép beszéd még jobban emelte az ünnepszég hatását, ami a jelenlevő szülőknek is lelki hasznára vált.

Minden csoport a szent mise s hálaadás után a Mária-
gyermek dísztermében virágokkal feldíszített asztaloknál reggelizett, a hitoktatónénivel és a misézópappal együtt.

A fehér lelkeknek ez a lakomája élénken emlékeztetett az első keresztények szeretet-lakomájára, amelyet a szentmise bemutatása után közösen tartottak. Adja a jó Jézus, hogy ennek a szép napnak emléke minden áldozó lelkében életképes csíra legyen, hiterős, keresztény életre.

Márianap.

Május 30-án a Mária-
gyermek Társulata megtartotta Központi-házunk lelkimagány termében első országos díszgyűlését. Tartományunkból minden Máriatársulat néhány tag által képviselve volt, s így körülbelül 300 leánylélek élénkitette Központiházunk csendes szentélyét.

Az egész nap, de különösen a tartalmas díszgyűlés, melyen a Nuncius úr őexcellenciája elnökölt, lélekemelően szép volt. A szeplőtelen szent Szűz dicséretétől visszhangzott a lég reggeltől estig, és így csakugyan Mária-nappá magasztosodott fel ez a szép nap, amely szeplőtelen Anyánknak dicsőséget, gyermekeinek pedig sok kegyelmet szerzett.

A díszgyűlés részletes leírását külön kiadásban közöljük.

Papszentelés.

Július 4-én Központiházunk kápolnája fontos és öröndetes eseménynek volt színhelye. Szent Vince egyik fia, főtisztelendő Turcsok Simon úr, vette föl Virág Ferenc pécsi püspök úr őméltósága kezéből, az egyházi rend szentségét.

Első szentmiséjét a következő napon, 5-én mondotta kápolnánkban, s mert éppen lelkigyakorlat volt a házban, sok nővér részesült a primicia kegyelmében és az újmisé pap hathatós áldásában.

Az új fölszentelt pappal a missziós urak magyar tartománya egy fiatal munkaerővel gyarapodott. Áldott legyen érte a jó Isten! Általában sok okunk van hálaadásra, miután a jó Isten újabban szemmelátható áldással kíséri az önállósított kis tartományt.

A szemináriumban jelenleg 12 klerikus van, skolasztikus hat, az apostoli iskolában pedig 19 kisebb-nagyobb diák készül missziós hivatására.

Ha egyebet nem tehetünk, buzgó imáinkkal támogassuk szent Vince fájának magyar ágát, hiszen, főtisztelendő Etienne generális atyánk szerint, a jó misszionáriusoktól függ a szeretet leányai társulata szellemének fennmaradása és gyarapodása.

Szent Vince körmenet.

Hát ilyen is van? Az ám, van. Még pedig a kis Csonkamagyarország fővárosában, Budapesten. Ez a rendkívüli megható körmenet a Gát-utcai Szent Vince templomból indul ki és bejárja azt a szerencsés városrészt, melyet szent Vince fiai, csaknem negyed századon át, oly eredményesen megmunkáltak és jó termőfölddé alakítottak az Egyház mezején.

Az isteni Gondviselés bölcs tervei folytán ma már nem működnek ott szent Vince fiai. Ők már elvégezték feladatukat, a nehéz munkát; ők könnyekkel vetettek, amit az utánuk jövő munkások most örömmel aratnak. Világi papok folytatják a plébániává alakult kis templomban a megkezdett missziót.

Mikor a misszionáriusok 1903-ban a Ferencvárosban letelepedtek, lelkileg teljesen elhagyatott, a hitéletben közbős, tudatlan, de jóakarató szegény nép vette őket kö-

rül. Ma, a hitélet terén ez a városrész a legvirágzóbbak egyike. Az ünnepi szónok ezt a körülményt ez idén ki is emelte. „Nekünk — mondotta — most már könnyű a munka, mert szent Vince szelleme, amelyben fiai megalapozták és föllendítették a hitéletet, az egész városrészt átlengi.“

A rendkívüli körmenetnek is egyik főcélja az, hogy szent Vince hite és szelleme a munkás nép között megmaradjon és elterjedjen. Ezt a szép körmenetet szent Vince tiszteletére tavaly óta tartják meg, az ünnepét követő vasárnap délelőtt, a nagymise után, melyet rendszerint püspök vagy prelátnak mond. Az utcák, ahol a Szentség áthalad, akár csak Úrnapján, ünnepi díszben állnak. Minden ablakban virágok között gyertyák égnek és beláthatatlan néptömeg vesz részt a menetben. A szeretet leányai is nagy számban jelen vannak és örvendező szívvel dicsőítik atyjukat.

A Gát-utcai templom az egyedüli templom az egész országban, mely szent Vince tiszteletére épült. Méltó és igazságos tehát, hogy a körülötte fekvő városrész őrizze és terjessze ilyen tüntető módon szent Vince dicsőségét és szeretetének áldásait.

Vajha mások is követnék ezt a szép példát! Hány város, hány nagyközség létezik, ahol szent Vince gyermekei már évek óta működnek, de dicső Atyjuk életét és erényeit vajjon ki ismeri?! Sok helyen nevét is alig tudják az emberek.

Nem lehetne-e szent Vince ünnepét, a reá következő vasárnapon, sok helyen a plébánia templomban a gyermekekkel megtartani? Akkor szüleik is résztvehetnének azon. És a jó plébános urak, ha fölkérjük őket, bizonyára szívesen tartanának ez alkalommal egy-egy szentbeszédet, jó szent Vince atyánk erényekben gazdag életéről.

A mi szeretetüinktől szent Alapítónk iránt és leleményességüinktől függ, hogy ismerete és tisztelete szegény magyar népünk között minél nagyobb körben elterjedjen.

L' Écho de la Maison Mère.

Mit jelent ez? Ez magyar nyelven annyit jelent, mint: „Az Anyaház visszhangja.“ Így hívják a kedves havi folyóiratot, melyet főtisztelendő generális Elöljáróink ebben az évben Párizsban megindítottak a francia nővérek számára.

Alakja és sok tekintetben tartalma is hasonlít Központi Lapunk-éhoz. A L' Écho közöl oktató cikkeket szent hivatásunk szellemének táplálására, amelyek nagyontisztelendő generális Elöljáróink tollából indulnak ki; nevelő cikkeket, beszámolókat a művekről, továbbá vannak a lapban krónikaszerű nap hírek és kérdések — feleletek című rovat.

Hogy kis magyar tartományunk is részesüljön az új lap áldásában, Központi Lapunk következő évfolyamában, Isten kegyelmével, közölni fogjuk a minket is közvetlenül érintő, tanulságos cikkeket. Hadd nevelődjünk ezek útján is szent Vince és boldog Anyánk valódi leányaivá, hivatásunk eredeti forrása mellett.

Szünórák.

A moziban előadták az Úr Jézus kinszenvedését. A négyéves kis Máriácskát — egyik kedves nővérünk húgát — nem érdekelte a sok mozgó alak és elaludt. Mikor fölébredt, éppen a kereszten függő Úr Jézust ábrázolta a jelenet. Ez a kép már nem volt ismeretlen előtte. Rátékkint az Úr Jézusra és kis szívéből hangosan kitört a nagy csöndben az ima: „Édes jó Jézuskám, vegyél nekem egy piros esernyőt!“

* * *

N. nővér vasárnaponként a szegénykonyhán ebéd után kis tanítást tartott. Egyszer az utcán feléje szalad egy fiúcska és örömmel újságolja, hogy ő ismeri a kedves nővért. „Honnán ismersz, kis fiacskám?“ — kérdi a nővér. — „Én is odajárok ebédelni, ahol a kedves nővér minden vasárnap misét mond!“

Hirdetés.

Megjelent a „Családok felajánlása Jézus és Mária legszentebb Szívének” című emléklap. Cyönyörűen sikerült színes kép, a fölajánlás szövegével és a családtagok aláírására szánt rovatokkal. Magassága: 59 cm., szélessége: 39 cm. Nagyobb rendelésnél Központunk darabját 10.000 koronáért adja. Darabja egy pengőért árusítható el.

Elhunyt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv.:	Hol:	Mikor:
12. Balló J. Nótburga n.	36	14	Gyöngyös kórh.	június 3.
13. Pader Julianna Augusztá n.	68	33	Pécs szegényház	július 5.

A nagyváradi tartományban:

Hargitai Erzsébet n.	27	1	Csiksomlyón	május 20.
----------------------	----	---	-------------	-----------

A tót provinciában:

Kuchyna Mária Virgilia n.	46	28	Kremniz	június 7.
---------------------------	----	----	---------	-----------

R. I. P.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

12. ÉVFOLYAM. 1926. 3. SZÁM

TARTALOM: Boldog Anyánk elmékedése a boldogságos Szűz szeplőtelen fogantatásáról. — Beszámolók. a) A kelenföldi Szeretetegyesület. b) A budaörsi Szeretetegyesület. — Apró szemelvények a Központiház Lovagjainak apostoli cselekedeteiből. — A Csodásérem. — A francia forradalom vértanúi. — Társulatunk köréből. — A szeretet hősnője. — Zarándokút a szent évben. — Hírek. — Kérdések-feleletek. — Levélszekrény. — Elhunyt nővéreink.

Boldog Anyánk elmékedése a boldogságos Szűz szeplőtelen fogantatásáról.

Adja Isten, hogy le tudjam írni teljesen a gondolatokat, melyeket Isten jósága a boldogságos Szűz szeplőtelen fogantatására vonatkozólag kegyelmesen sugallt, hogy soha ki ne vesszen szívemből érdemeinek igaz ismerete és az akarat, hogy tartozásomat iránta lerőjjam.

E szent fogantatásról elmélkedve, magam előtt láttam Isten szándékait e szűzi test anyagára vonatkozólag, tekintettel szent Fiának megtestesülésére. Azt akarta tudni-illik, hogy ne legyen rajta az áteredő bűnnek legkisebb homálya sem, mert benne képződik az Isten Fiának szent teste.

A szent Szűz tisztaságos teste méltó lakóhelye volt a léleknek, melyet Isten külön neki teremtett; egyik is, másik is mindig kedves volt Isten előtt és nemcsak fogantatása